THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA · G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VIII, No. 3 NOVEMBER 1, 1931 Subscription Price, $2.50

MEDITATIE

Den Tijd Uitkoopen

> Ziet dan, hoe gij voorzichtiglijk wandelt, niet als onwijzen, maar als wijzen, den tijd uitkoopende, dewijl de dagen boos zijn.
> Efeze 5:15, 16.

Mysterieus is de macht des tijds!

Bij elken polsslag, bij 't getik der klok in mijn kamer, bij elken blik der oogen, bij alle beweeg en geluid rondom mij word ik herinnerd aan de werkelijkheid van den tijd, zelf onzichtbaar, maar zijn snellen gang openbarend in heel het drama der dingen, die gezien worden en . . . . voorbijgaan!

En toch, schoon een tastbare werkelijkheid, is die tijd een mysterie, geheimzinniger wordend naarmate we met ons verstand zijn werkelijkheid trachten te grijpen, tot we geneigd zijn om uit te roepen, wat zeker dichter eens in vervoering uitriep van het licht:

> Tijd! wat is tijd?
> Diepten der zeeën, hoogten der hemelen,
> En gij, o, aarde antwoordt mij:
> Wat is tijd? . . . .

Een onverbiddelijke wet is de tijd!

De band voor al het geschapene!

Het tijdelijke drukt op alle schepsel zijn stempel in onderscheiding van den Eeuwige, de Schepper ook van den tijd. Want ook de tijd is een schepsel, wezenlijk onderscheiden van de eeuwigheid. Zoo min als het schepsel een wezensdeeltje is van den Schepper, het eindige een stukje van den Oneindige, het bestaande een deel van den Zijnde; zoo min is de tijd een stukje eeuwigheid, maar wezenlijk daarvan verschillend. God alleen is de Eeuwige en Hij alleen woont eeuwiglijk in de eeuwigheid, juist omdat Hij de Zijnde is en nimmer *wordt;* de Drager, Die nooit gedragen wordt; de Oorsprong, Die Zelf geen oorsprong heeft; de Absolute, Die boven al het betrekkelijke is verheven, de onveranderlijk Volzalige, Die de volzaligheid van Zijn oneindig heerlijk Wezen in eeuwige voortduring en met oneindig Goddelijk bewustzijn ten volle leeft; de Wetgever, Die boven alle wet is verheven; bij Wien geen toenemen is, omdat ge aan eeuwige volzaligheid niets toevoegen kunt; bij Wien geen afnemen is, omdat er van het oneindige geen aftrekken denkbaar is, de Fontein aller goeden, Die eeuwiglijk overvloeit en nooit uitgeledigd wordt; de eeuwig stralende Zon, wier gloed nimmer vermindert; de brandende Braambosch, die nooit verteert, Jehova! . . . .

Voor Hem is er geen tijd. Want duizend jaren zijn voor den Eeuwige als een dag en een dag is als duizend jaren bij Hem!

Maar het schepsel, ook de mensch, is aan den tijd gebonden.

Die tijd is de stroom, waarop hij wordt gedragen, meegevoerd, onophoudelijk, onverbiddelijk. Die tijd bezet hem van voren en van achteren, beheerscht hem, beperkt hem, bindt hem, belacht hem, bedreigt hem, spot met hem en stelt de wet voor al zijn doen en laten. Met steeds gelijke snelheid voert die tijd hem mede. Hij verhaast zich niet, omdat ge hem traag vindt, het vertraagt zijn gang niet, omdat gij niet mee kunt komen. Hij keert niet terug, als gij, door wroeging verteerd, liefst op uw schreden terug zoudt keeren, om het gedane ongedaan, het ongedane gedaan te maken. Hij gaat recht door, altijd in dezelfde richting spoedt hij zich voort, als een trein, die u nimmer terugvoert, waarin de verschillende tafereelen van het landschap, waardoor ge reist, slechts eenmaal aan uw oog voorbij gaan en waarin ge daarom, wilt ge die tafereelen in uw bewustzijn opnemen, elk oogenblik uw waarnemingsvermogen moet inspannen! . . . .

En hij snelt voort! . . . .

Ge ziet hem niet en dikwijls bemerkt ge hem niet, ge hoort het geraas van zijn vaart niet, maar hij vliegt daarhenen en gij met hem!

U opnemend bij uw eerste levensmoment, spoedt hij zich voort met u, recht door; vliegt hij met u door de

liefelijke tafereelen uwer kinderjaren; door de droombeelden van de dagen uwer jongelingschap; door den strijd en de worsteling, het lief en leed van de krachtperiode uwer jaren; door de jaren, waarin uw oog verdonkerd wordt en de krachten u ontvallen; altoos doorvliegend, tot hij u straks afwerpt in de doodsruste van het graf. De mensch gaat naar zijn eeuwig huis! . . .

En hij breekt den weg achter u af!

Tevergeefs zoudt ge met weemoed terug zien op de dagen uwer jeugd, uwer jongelingsjaren, uwer mannelijke kracht, uws ouderdoms! . . . .

Tevergeefs zoudt ge nog eens willen genieten, wat ge toen genoot; verbeteren, wat ge toen misdeedt; doen, wat ge toen in gebreke bleeft te doen; de mate des tijds vervullen, die ge toen meer dan half ledig liet voorbijgaan.

Voorbij! . . . . te laat! . . . . voort, onverbiddelijk voort!

Het: *slechts eenmaal* kenmerkt den tijd!

Geheimzinnige macht!

Ziet dan toe! gemeente Gods.

Met klem dringt de roepstem, die er uitgaat van den tijd, op u aan!

Ziet toe, hoe gij voorzichtiglijk wandelt, niet als onwijzen, maar als wijzen, den tijd uitkoopende . . . .

Die tijd is ook tevens de mate der volheid van de u van God geschonken gelegenheden, om te wandelen in die werken, welke God voorbereid heeft voor de Zijnen, die Hij geschapen heeft in Christus Jezus.

Want gij zijt duur gekocht; en gij zijt door almachtige genade verlost en vrijgemaakt van de banden der zonde en des doods; en gij zijt in Christus Jezus tot een nieuw schepsel geformeerd, opdat gij zoudt zijn tot prijs der heerlijkheid Zijner genade, met al wat in u is; opdat gij zoudt verkondigen de deugden Desgenen, Die u uit de duisternis geroepen heeft tot Zijn wonderbaar licht; en dat wel in deze tegenwoordige wereld, in dezen tegenwoordigen tijd, temidden van een krom en verdraaid geslacht en tegenover den wandel van de kinderen der duisternis . . . .

En dat in geheel uwen wandel!

Uw wandel is geheel uw leven. Hij houdt in geheel uw persoonlijk, actief optreden, zooals dat beperkt en bepaald wordt door tijd en omstandigheid. Tot uw wandel voor den Heere behoort alle actie uwer ziel, uw denken en uw willen, uw neigen en begeeren, uw verlangen en hopen, uw lieven en gelooven. Tot uwen wandel behoort de openbaring van dat persoonlijke leven uwer ziel, het zich richten van uw oog, het neigen van uw oor, het spreken met uw mond, het beweeg uwer handen, uw slapen en uw waken, uw nederliggen en uw opstaan. Die wandel houdt in uwe inwendige verhouding en uitwendige openbaring temidden van allerlei levensbetrekkingen, van uwe betrekking tot vader en moeder, tot vrouw en kind, tot vriend en broeder, tot heer en knecht, tot kerk en wereld, tot geld en goed, tot huis en akker, in één woord, temidden van alle betrekkingen des levens, waarin God u plaatst. En in al dien wandel hebt ge slechts ééne roeping: om te wandelen als een kind des lichts tot prijs Zijner heerlijkheid! . . .

En de tijd brengt tot u zijn volle mate van gelegenheden, om naar die roeping getrouw te zijn en, of gij ze hebt aangegrepen of niet, voert ze ook weer van u weg ,snijdt ze ook weer meedoogenloos af!

Op de vleugelen van dien tijd werden in uwe kinderjaren uwe ouders tot u gebracht, opdat gij ze zoudt liefhebben en eeren en onderdanig zijn in den Heere; en door den stroom des tijds vervlogen uwe kinderjaren en werden uwe ouders van u weggenomen, om nooit weer terug te keeren. Gedragen door den snelvlietenden stroom des tijds staat ge een oogenblik in ras voorbijgaande betrekking tot uwe kinderen, opdat ge voor hem des Heeren deugden zoudt verkondigen en hen zoudt opvoeden in de vreeze en vermaning des Heeren; straks wordt het kind jongeling en man en is het ontglipt aan uwe leiding. Op de vleugelen des tijds wordt de kleine, de naakte, de lijdende, de gevangene, de bedroefde tot op uw drempel gedragen, opdat gij tegenover hem zoudt openbaren die liefde Gods in Christus Jezus, opdat ge den naakte zoudt kleeden, den hongerige zoudt spijzigen, den dorstige zoudt te drinken geven, des lijdenden smarten zoudt lenigen, den gevangene zoudt bezoeken in zijn kerker, den bedroefde zoudt troosten, om Zijns Naams wil en tot prijs der heerlijkheid Zijner genade; een oogenblik staan ze vóór u, deze kleinen, en kruisen ze uw pad; maar even spoedig draagt de tijd hen weer van u weg. Door dien tijd gedragen komt tot u uw broeder in Christus en de vijand Gods; de gemeenschap met Gods volk en de verleidingen der wereld; de verkondiging des Woords en de valsche philosofie; uw levenspositie en levensroeping, uw lief en uw leed, uw strijd en worsteling, de smaad des kruises en het lijden om Christus' wil. Een oogenblik slechts en 't is alles voorbij, onherroepelijk . . . .

Ziet, dan hoe gij voorzichtiglijk wandelt, als wijzen, niet als onwijzen!

Een onwijze staat scheef tegenover de werkelijkheid van den tijd.

De leuze van den dwaas is: laat ons eten en drinken, want morgen sterven wij! Zijn vermeende wijsheid is aardsch, natuurlijk, duivelsch. Hij ziet het tijdelijke niet in het licht van het eeuwige, het aardsche niet in het licht van het hemelsche, het zienlijke niet in het licht van den Onzienlijke. Hij zoekt de dingen van den stroom des tijds, waarop hij wordt voortgedragen en de gelegenheden des tijds grijpt hij aan, om de lusten des vleesches bot te vieren, zijn vleesch te voeden; en alles, wat de tijd hem biedt stelt hij dienstbaar aan zingenot en zelfverrijking, aan eigen eer en zelfverhooging; aan de onvruchtbare werken der duisternis, die schandelijk ook zijn te noemen en van het licht bestraft worden. Want het bedenken des vleesches is vijandschap tegen God . . . .

En ook wij, die macht hebben ontvangen om kinderen Gods te worden, die in beginsel verlost zijn van de macht der dwaasheid en der duisternis, zijn van nature dwaas!

Ja, er is, Gode zij dank, een klein beginsel dezer gehoorzaamheid.

En ook is het, naar het innigste verlangen van dat kleine beginsel, onze diepste begeerte, om niet alleen naar sommige, maar naar alle geboden Gods te leven.

Om te wandelen als kinderen des lichts.

Om te zijn tot prijs der heerlijkheid van Gods genade en de deugden te verkondigen van Hem, Die ons uit de duisternis riep tot Zijn wonderbaar licht.

Naar dat diepste beginsel is ons hoogste genot, om tot deze verhooging der genade Gods den tijd uit te koopen, dat is, om de volle mate der gelegenheden om te wandelen in de werken, die God voor ons heeft voorbereid, uit dien tijd te halen, aan te grijpen, dienstbaar te stellen aan de verheerlijking onzes Gods; om als kind en jongeling, als man en grijsaard, als vader of moeder, met alle gaven en krachten, met huis en akker, have en goed, met levenspositie en levensomstandigheden, tegenover Kerk en wereld, in lief en leed, voorspoed en tegenspoed, te wandelen waardiglijk der roeping, waarmede we geroepen zijn . . . .

Maar ach, het vleesch is zwak!

Hoe weinig koopen we den tijd uit!

Hoe dikwijls vervullen ook wij niet den tijd met zingenot en ijdelheid, met spel en ijdel geklap, met het dienen van de begeerlijkheden des vleesches, met haat en nijd. Terugziende op den afgelegden weg, hoe moeten we het niet met smart des harten bekennen, dat we den tijd tot op de helft niet uitkochten in den dienst des Heeren!

Daarom, ziet toe, hoe gij voorzichtiglijk wandelt, niet als onwijzen, maar als wijzen tegenover de werkelijkheid des tijds!

Den tijd uitkoopende!

Ernstige roepstem!

Ziet toe!

Wandelt voorzichtiglijk!

Stormt er in uwen wandel maar niet op los, zoodat ge meegevoerd en omgevoerd wordt met den maelstroom der wereld.

Ga stap voor stap, uw oog spiedend op uwen weg, elk oogenblik, wakend en biddend, opdat gij niet in verzoeking valt. Daar loeren vijanden op den weg; daar zijn struikelblokken, waarover ge moogt vallen, afgronden, waarin ge zoudt kunnen storten, machten der verleiding, die u zouden kunnen afvoeren van den rechten weg . . . .

Want de dagen zijn boos!

Zeker, ook boos zijn de dagen, omdat het uitnemendste moeite en verdriet is. De oude aartsvader getuigt er van voor den koning van Egypte, dat de weinige dagen van de jaren zijner vreemdelingschappen ook nog kwaad geweest waren. En de prediker vermaant, dat we onzen Schepper zullen gedenken in de dagen onzer jongelingschap, eer de kwade dagen komen en de jaren van dewelke men zeggen zal: ik heb geen lust in dezelve. De dagen onzes levens zijn vol zorg en moeite, vol verdriet en rouw, vol geween en jammer, vol worsteling en lijden . . . .

Doch de apostel heeft hierop niet het oog.

De dagen zijn boos uit geestelijk-zedelijk oogpunt.

Want ge hebt slechts nog een klein beginsel der nieuwe gehoorzaamheid. Ge tobt en worstelt met het lichaam dezes doods. En ge voert dezen strijd temidden van een wereld, die in het booze ligt. De dagen zijn boos. Alles is er op aangelegd, om u te verhinderen, om den tijd uit te koopen in den dienst des Heeren en een wandel in het licht. De zuigkracht van de dingen, die beneden zijn, is sterk, en eer ge het merkt, hebt ge uw hart gezet op de dingen, die vergaan. De verleiding der wereld is machtig, en veel meer dan ge het zelf beseft, zit ge onder de macht van den geest der eeuw. Nu eens is het op de hoogten van maatschappelijke welvaart en voorspoed, dat ge laksch en ontrouw wordt, en vergeet den tijd uit te koopen; dan weer is het in de diepte van tegenspoed naar de wereld, van zorg en armoede, dat ge in gebreke blijft om te verkondigen des Heeren deugden. Nu eens zijn het de verlokkelijkheden der wereld, naam, eer, positie, macht, rijkdom, genot, die u overweldigen en uw hart aftrekken van den levenden God en van de dingen, die boven zijn; dan weer zijn het de bedreigingen van den vijand, vrees voor smaad en lijden om Christus' wil, die u doen besluiten om den tijd schier nog vol van u te laten voorbijgaan. En och, zoo gemakkelijk wordt ge in slaap gewiegd in de armen van de verleiding der wereld! . . . .

De dagen zijn boos!

Ziet dan, hoe gij voorzichtiglijk wandelt, om in die booze dagen, temidden van alle machten der verleiding, die u omringen, u aftrekkend, lokkend, bedreigend, den tijd uit te koopen in den dienst des Heeren, in het zoeken van de dingen, die boven zijn, in de verhooging van den lof des Heeren!

Waakt en bidt! Doet aan de geheele wapenrusting Gods!

Opdat gij moogt verstaan welke de wil des Heeren is!

Nog een oogenblik en de booze dagen zijn voor eeuwig voorbij!

De stroom des tijds zal weldra ook u afwerpen, uw lichaam in 't stille graf achterlatend, maar uwe ziel voerend naar de vrijheid der eeuwige zaligheid!

Dan zal er geen tijd meer zijn!

H. H.

Bergen mogen wijken, en heuvelen wankelen, maar mijne goedertierenheid zal van u niet wijken.

EDITORIALS

Charming Tolerance

What was supposed to be a "Religious Forum" was recently staged at the Armory of Grand Rapids, Mich.

Three men appeared successively on the same platform and before the same audience. The first was of the seed of Abraham, called himself a Jew, and was supposed to be a teacher in Israel, Rabbi Philip F. Waterman; the second was a lawyer, widely known because of his effective pleas in behalf of criminals, and presented himself to his audience as an Agnostic, Mr. Clarence Darrow; the third, a *Verbi Divini Minister,* James W. Fifield, was supposed to represent Protestantism. A fourth, a Catholic priest, had also been scheduled to speak at the same gathering, wisely withdrew himself at the eleventh hour.

Each was given half an hour, in which to express and give an account of his particular convictions.

The Jew was to answer to the question: why I am a Jew?

The lawyer was to make clear to his audience, why he is an Agnostic.

And the minister of the Word was assigned the task of answering the question: why I am a Protestant?

Undersigned was not present at the meeting. But an adequate impression of what was spoken by each of the three men that evening might easily be obtained from the rather elaborate reports of it that appeared in the papers the day following.

One of these papers introduced its report of the meeting by stating, that the three men in expounding their convictions had exemplified the possibility of tolerance by vast intellectual difference. Men may be of opposing views and convictions and yet find one another's society enjoyable, charming and stimulating.

And at this one begins to wonder. The questions forces itself upon one's mind: how is this possible? A Jew, an Agnostic and a Protestant, meeting one another, not merely for the purpose of expressing a few conventional platitudes, but to express their deepest convictions, embracing one another in the fellowship of a charming tolerance and finding one another's views positively stimulating? Is there really some higher intellectual, spiritual, religious level, a higher sphere, where Judaism, Agnosticism and Protestantism cease to clash and to be mutually exclusive, where they meet in a higher unity and did these three men ascend to that higher level, when they spoke from the platform of the Grand Rapids Armory that evening?

We feel that the matter is serious and worthy of our investigation.

But when one investigates and peruses the speeches of these men, disappointment is the result. He soon reaches the conclusion, that these men got along so charmingly only because, after all, their convictions, as they expressed them that evening did not differ so widely, that a serious clash must needs be the result.

Rabbi Waterman, apart from being of the seed of Abraham according to the flesh, is not really a Jew.

Mr. Darrow is not really an Agnostic, though he prides himself of being one.

Nor is Rev. James W. Fifield a Protestant in the real and historic sense of that word.

To begin with the Agnostic. An agnostic is supposed to be a man whose philosophy is a profession of ignorance. He claims that we can have no knowledge except of phenomena. He neither asserts nor denies anything. He is not dogmatic. He merely shakes his head and says: I don't know. He does not assert that God is, neither does he deny that He exists. He does not deny the existence of an unseen world, nor does he postulate its reality. If you ask him, whether there is a life after this life or whether our present existence ends it all, he answers with a shrug of his shoulders. Only those things he accepts that lie within the limits of the human mind and whose reality can be demonstrated or logically proven. With respect to all other notions he refuses to assume a position.

Such an agnostic Mr. Darrow claims to be. But is he? Did he speak as an agnostic in the Grand Rapids Armory?

We receive the impression that Mr. Darrow was quite dogmatic, if we may judge from the reports of his speech in the papers.

For instance, he said: "Nobody ever chose anything in this world. He does whatever comes to him. I think the idea of anyone choosing a religion is nonsense." This is not agnosticism. It is the dogma of determinism very dogmatically expressed. It is an emphatic denial of man's moral nature. An assertion of Darrow's pet dogma; man is a machine. He cannot demonstrate or prove the truth of this dogma. It is merely his way of thinking. But it is surely no agnosticism.

He asserted that today there is no intelligent person that believes the Bible literally. In other words, faith in the Bible, according to the would-be agnostic is due only to lack of intelligence. This is a very emphatic condemnation of the entire orthodox Church, not only of today, but of all ages, yea, of Christ Himself, for it can easily be demonstrated that the Lord believed the Scriptures. But it certainly is no agnosticism. Mr. Darrow could not possibly demonstrate or prove this statement. It is merely an expression of his own unbelief, only assuming the form of the most bigoted dogmatism conceivable. Mr. Darrow would probably like to be considered a broadminded man, at least, he insists that he is an agnostic, but the fact is, that he is so dogmatic, that he leaves no room for a possibility

of intelligence, outside of those that agree with his views on Holy Scripture.

According to the report of the papers he must have said: "I am an agnostic because I cannot help thinking. I don't believe there is any such God in the universe." This is not agnosticism, but atheism. Mr. Darrow positively asserts that he does not believe there is a God. He could not possibly demonstrate this denial. He could not in any way prove that he has a basis for his unbelief. Here he merely makes a confession. It is the confession of the Atheist. Nothing more.

He also spoke of Christ. Said the would-be agnostic: "With the figure of Jesus as a man no one finds fault. He was an idealist of a high order, and had a rare faculty of stating doctrines of kindness, mercy and human understanding. But nothing more. Would you belittle him by calling him a god?" Here, it may be remarked first of all, Mr. Darrow contradicts himself. For, just a moment ago he belittled Jesus as a man, by positively asserting that no man of intelligence believes the Bible. But Jesus did; and the conclusion is evident. But apart from this, Mr. Darrow is forsaking his agnostic stand and principles altogether in these statements. He asserts that Jesus is not God. Not only can Mr. Darrow never demonstrate this statement or logically prove it, but he makes this dogmatic assertion in the face of all the testimony of Jesus and the apostles against him! What a dogmatician is Mr. Darrow!

And, finally, the lawyer was also very dogmatic with respect to the idea of a future life. He denied the reality of a future life most emphatically. The sooner one rids himself of the notion the better for his peace of mind, according to Darrow. Again, the agnostic disappears entirely and the bigoted dogmatician clearly speaks.

No, Mr. Darrow is no agnostic. He is merely an unbeliever, an atheist, and very dogmatically so!

Is Mr. Waterman a Jew? Not outside of his being a descendant of Abraham.

What is characteristically Jewish? Faith in the promises of God to the fathers, belief in Moses and the prophets, that is, in the Old Testament. Belief in the personal Jehovah as their God with rejection of Christ.

But what did Rabbi Waterman say? "There exists today a great misconception of Judaism, a delusion that it is the religion of the old testament. That is wrong, for the old Judaism involved a complicated priestly ritual and prophetism. The Jewish religion is no exception to the law of social evolution. Judaism is based on the idea that God is one. We have a feeling that there is a power, a force, perhaps a person, who is guiding the destiny of all, and this power or being is a single unit . . . . Judaism lays very little stress upon creed. What you believe is a minor item. Its ways are ways of pleasantness and its paths are paths of peace."

Hence, Mr. Waterman is a descendant of Abraham that does not believe in the Old Testament. He does not appeal to the authority of Moses and the prophets. Neither is he quite sure, whether God is a force or power, or whether he is a personal being. Hence, on the platform of the Grand Rapids Armory he was not a Jew.

And the Rev. James W. Fifield? Is he a Protestant?

Protestantism is characterized by its protest against the authority of man, of the Church, of the Pope in matters of conscience and of religion and by its profession of the Word of God as our only infallible rule of faith and life. It believes in the infallible authority of Holy Writ, in the total depravity of natural man, in the Cross, the resurrection, atonement by the blood of Jesus through saving faith in Him, wrought in the heart of the sinner by almighty grace. Protestantism is a historical term. Mr. Fifield may apply the term to something radically different from historic Protestantism, but he has no right to do so. And it is easily demonstrable, that in the historical sense (and other Protestantism there is none) it involves the profession of all the principles mentioned above.

Well, then, is Mr. Fifield a Protestant?

He certainly was not on the platform in the Armory.

Of the three men he was most vague in his presentation of what he believed. But he never mentioned the Holy Scriptures as an authority for faith and life and he does not believe in them; he never mentioned sin and the cross of Christ as the power of salvation, neither does he believe in the atoning death of the Lord. He did say that there is no place in modern life for a soothsaying religious philosophy, and I am afraid that he meant Protestantism by this characterization. He did say, that the repulsive type of Christianity no longer exists, and I strongly surmise, that he referred to real and unadulterated Protestantism. He did say: "I believe that we shall never come to a final statement of religion; religion will always be greater than the sum-total of its definitions. But I still believe it is the fool who says in his heart there is no God. The fact of God is reasonable and verifiable. Man has always created God in his own image . . . . "

In other words, on the platform of the Armory Mr. Fifield subverted the faith of Protestantism. The latter believes that God created man in His image; Mr. Fifield believes that man creates God in his image. And in this he certainly was right, only the god he so creates is like himself, and therefore, not God but an idol. And in this statement Mr. Fifield denied the fundamental principle of Protestantism, namely, that God revealed Himself in Holy Scripture and that we learn to know Him, not by creating our own image of Him, but through His own revelation to us.

No, on the stage of the Armory there was no clash, even though three men, claiming to be of widely dif-

ferent opinions and convictions, spoke before the same audience. But the reason that there was no clash must be sought in the fact, that the agnostic was no agnostic, the Jew was no Jew, the Protestant was no Protestant.

And the charming tolerance and possibility of enjoyment of one another's company must be explained, not from the fact, that they lived on a very high level of broadminded spirituality and intellectuality, but simply in the patent fact, that in the most fundamental matter they all agreed.

All three agree in the denial of the Scriptures and of the Christ of the Scriptures.

They united in the sphere of unbelief.

The only one that could not have been tolerated on that platform, that could not have been comprehended in the charming embrace of the three speakers and whose company would have been enjoyed by them as little as he would have enjoyed theirs, is the true Protestant, the professor of the name of Christ.

The religious forum was antichristian.

H. H.

Aan Dr. Hendrik Beets

Dat Dr. De Jong een ander gebruikte, om mij een slag in het aangezicht te geven, was erg genoeg. Ik dacht, dat het niet zeer doctoraal was, om zulk een taktiek te volgen. Maar ik kon me daarbij nog troosten door gedachtig te zijn aan zeker Hollandsch spreekwoord, dat ik hier niet zal herhalen.

Maar nu begin ik waarlijk te denken, dat zulk doen juist wel doctoraal is, want Dr. Beets volgt in de laatste *Missionary Monthly*, die ik onder de oogen kreeg, dezelfde taktiek.

Ik heb mij waarlijk de oogen eens uitgewreven, om zeker te zijn, dat ik niet droomde.

Want van Dr. Beets had ik dit niet verwacht. Het wou er bij mij niet in, dat ook hij niet beter op de hoogte zou zijn met ons geschil hier en met het eigenlijke punt, dat in het geding was tusschen mij en Keegstra en tusschen de Protestantsche Gereformeerde kerken en 't eerste der Drie Punten van Kalamazoo, 1924, dan dat hij een verkeerde voorstelling van Dr. A. Kuyper Jr. van Rotterdam ten opzichte van dat verschil zou overschrijven in zijn *Rondschouw*, om dan tot zijne lezers te zeggen: zoo ziet ge nu lezers, dat Ds. Hoeksema het mis heeft en wij gelijk hebben.

En, indien hij wel beter wist, (en dat moet hij wel), dan had ik van hem niet verwacht, dat hij toch maar winste zou doen met het ellendig geschrijf van Dr. A. Kuyper, die in zijne artikelen heelemaal niet toont, dat hij bekwaamheid bezit om over ons geschil te oordeelen.

Maar, het is niet anders. Dr. Beets doet hetzelfde als Dr. De Jong deed in *De Wachter*.

Hij heeft de artikelen, die Dr. Kuyper schreef in de *Gereformeerde Kerkbode* van Rotterdam over mijn boekje, *Genade Geen Aanbod*, gelezen. Of hij mijn boekje ook gelezen heeft, durf ik niet zeggen. Wel houd ik mij overtuigd, dat hij met den inhoud bekend was, want hetgeen thans de inhoud van dat boekske uitmaakt, verscheen vroeger reeds in den vorm van een artikelenreeks in de *Standard Bearer*. En ons blad wordt reeds geruimen tijd door Dr. Beets ijverig gelezen. Om dezelfde reden houd ik mij ook overtuigd, dat hij niet alleen Kuyper's critiek op mijn boekje heeft gelezen, maar ook bekend is met de beoordeeling van Dr. Greijdanus over hetzelfde geschrift van mijne hand. Tevens weet ik, dat de schrijver in de *Missionary Monthly* mijn antwoorden gelezen heeft op de kritiek van Kuyper en Rietberg. Hij had dus al het materiaal, dat noodig was, om een volledige voorstelling van de zaak te geven en dan een oordeel te vellen en ook zijn lezers in staat te stellen, om een zuiver oordeel te vellen.

Doch dat doet hij niet.

Hij geeft zijn lezers geen idee van den inhoud van mijn boekje.

Ook stelt hij hen niet in kennis met hetgeen door Dr. Greijdanus werd geschreven over hetzelfde geschrift.

Noch ook laat hij mij spreken, ofschoon ik breedvoerig geantwoord heb op hetgeen de heeren uit Nederland hadden geschreven ten nadeele van onze voorstelling.

Hij haalt eenvoudig Dr. Kuyper aan, om dan bij zijn lezers den indruk te wekken, dat het nu toch wel duidelijk zal zijn, dat mijne beschouwing den toets der waarheid niet kan doorstaan.

Eerst stelt hij Dr. Kuyper aan zijne lezers voor. Hij schrijft als volgt:

"Van Ds. Bultema gesproken, dachten we aan een ander predikant, die zich ook niet wilde nederleggen bij de uitspraak der Synode zijner kerkengroep, Ds. H. Hoeksema. Dr. A. Kuyper Jr. schreef drie artikelen in de Rotterdamsche Kerkbode, onder den titel *Algemeen Aanbod* over stellingen door Ds. Hoeksema in de wereld gezonden. Elk kent Dr. Kuyper als waardig, bedaard en degelijk. Wat nu is zijne conclusie? Hier volgen een paar citaten. We geven ze zonder commentaar, behalve, dat we het een en ander onderstreepten, omdat die hoofdpunten in 't geschil betreffen."

En dan volgen de tamelijk breede citaten uit de artikelen van Dr. Kuyper, waarvoor ik de plaatsruimte van ons blad nu niet weer zal gebruiken.

Alleen de slotparagraaf van Dr. Beets moet ik ook nog aanhalen, want die is der moeite waard. Daarin schrijft hij als volgt:

"Die Latijnsche uitdrukking beteekent: den wijze genoeg. Zullen we met ons allen als Gereformeerde menschen in Noord Amerika wijs genoeg zijn om ons bij die uitspraak neer te leggen? En de strijdbijl over betwiste punten van minder belang wat rust geven,

om eens rond te zien, of er niet veel grooter punten zijn, waarover we met elkaar het roerend eens zijn, zoodat we de broederband wat meer gevoelen en de broederhand wat hartelijker schudden? *Sapienti sat!"*

Nu zal ik over het oneerlijke en lafaardige van zulk doen niet al te lang uitweiden. Maar er moet me toch een woordje van 't hart, waarvan ik hoop, dat Dr. Beets het ter harte zal nemen. Indien hij zijn doen verdedigen kan op deugdelijke gronden, zal hij het wel doen. Indien niet, dan hoop ik van hem een oprechte schuldbekentenis te lezen in de *Missionary Monthly.*

Stel u toch eens goed voor, wat Dr. Beets hier doet.

Hij wil zijn lezers blijkbaar overtuigen, dat die "stellingen," die ik de wereld ingezonden had, niet zuiver waren, niet den toets van Schrift en Belijdenis konden doorstaan. Dat is kennelijk het doel des schrijvers. Nu had schrijver in zijn bezit: 1. Mijn oorspronkelijk schrijven; die zoogenaamde stellingen. 2. Een oordeel over die "stellingen" geschreven door Kuyper van Rotterdam; idem van Ds. Rietberg van Maassluis; idem van Dr. Greijdanus van Kampen. De eerste beide oordeelvellingen bestonden uit (1) een scheeve voorstelling van mijne "stellingen"; (2) een veroordeeling er van, gegrond heelemaal op die scheeve voorstelling. Het oordeel van Dr. Greijdanus alleen was gunstig. Hij spoorde aan tot onderzoek. 3. Een breed antwoord van ondergeteekende, waarin ik aantoonde, dat mijne beschouwing door Kuyper en Rietberg scheef werd voorgesteld, dat ze de zaak niet wilden of niet konden verstaan. Inplaats van nu al deze stof zijnen lezers voor te leggen, of een beknopt overzicht te geven van deze discussie, zoodat ze werkelijk kunnen oordeelen, verkiest Dr. Beets liever om enkele aanhalingen van Kuyper over te schrijven in de *Missionary Monthly.* Mijne "stellingen" noemt hij niet. Het oordeel van Dr. Greijdanus laat hij achterwege. Mijn antwoord op Kuyper's schrijven zwijgt hij dood. En alleen het materiaal van Kuyper legt hij zijnen lezers voor, verzoekt hen feitelijk om als jury te zitten over mijne "stellingen" en verwacht dan natuurlijk, dat deze jury het "schuldig" over mij zal uitspreken.

Zoo staan de feiten. Dit zal Dr. Beets wel niet kunnen ontkennen.

Van twee getuigen, Kuyper en Greijdanus (Rietberg schreef Kuyper na) laat Dr. Beets één zwijgen.

Mij weigert hij het woord.

En om het nog wat aan te dikken stelt hij zijn éénen getuige aan de jury, die zal oordeelen, voor als "waardig, bedaard en degelijk."

Ik zou zeer gaarne van Dr. Beets willen vernemen, hoe hij zelf over zulke taktiek oordeelt.

Mijn oordeel is, zacht uitgedrukt, dat zulk doen *oneerlijk is.*

Maar ik wil op iets anders wijzen.

Dr. Beets wil zijn lezers Roomsch maken, of moet ik zeggen Roomsch laten?

Heel zijn pleiten mag kortelijk worden samengevat in een syllogisme, dat loopt als volgt: 1. Kuyper zegt, dat Ds. Hoeksema's voorstelling niet deugt. 2. Kuyper is een waardig, bedaard en degelijk man. 3. Dus deugt de voorstelling van Ds. Hoeksema niet.

Dat is nog veel erger dan de redeneering van den lafaardigen, huichelachtigen, zelfzuchtigen, gemakzuchtigen vijand der Hervorming, Erasmus (van wien men tot schande der stad altijd nog een standbeeld in Rotterdam heeft), tegenover Luther in hun dispuut over den vrijen wil. Hij schreef ook: 1. Al de Roomsche geleerden stellen een vrijen wil. 2. Luther leert, dat de wil gebonden is. 3. Luther is veroordeeld. Maar Luther spot met deze redeneering.

Dat is eenvoudig door en door Roomsch, ja, nog erger dan Roomsch. De Roomsche Kerk beroept zich ten slotte nog op Paus en Concilie. Zij laat de Kerk spreken inplaats van de Heilige Schrift, en dat beslist. Maar Dr. Beets wil zijn lezers hier één man laten gelooven. Dat moet voor hen genoeg zijn. Of ze weten, waarover het gaat; of ze de zaak nauwkeurig hebben onderzocht; of ze beide zijden der zaak vernemen; of ze dan zelf oordeelen kunnen in het licht der Heilige Schrift, — dit is alles is van minder belang, beteekent voor de lezers van Dr. Beets feitelijk niets. Dr. Kuyper van Rotterdam is een waardig, bedaard en degelijk man. Hij veroordeelt Ds. Hoeksema. En dat moet genoeg zijn. *Sapienti sat!*

Welnu, het is de eer en ook de kracht van het Protestantisme, dat het zich aan dit despotisme van menschen over het geweten heeft ontworsteld.

Het heeft gezegd: weg met alle heerschappij van menschen over geweten en godsdienst! Wij willen ons alleen gebonden weten aan het onfeilbaar Woord van God!

En daarin spraken ze een grondbeginsel uit, waarbij te staan en waaruit te leven alleen waarborg biedt voor de handhaving der waarheid. Immers zijn alle menschen leugenachtig. God alleen is waarachtig. Ik ben leugenachtig; Dr. Beets is leugenachtig; Dr. Kuyper is leugenachtig. Als ge u nu beroept op één dier leugenachtige menschen, dan hebt ge niets anders dan een leugenachtig getuigenis. Alleen als ge aantoont, dat deze leugenachtige mensch zich door Gods genade eerst gebonden heeft aan Gods getuigenis, dat waarachtig is, en dus feitelijk niets anders doet dan Gods getuigenis uitdragen en handhaven, hebt ge grond onder de voeten.

Nu beroept Dr. Beets zich op een mensch. En inplaats van zijn lezers te waarschuwen en tot zelfstandig onderzoek aan te sporen door te zeggen: "ge moet niet vergeten, lezers, dat de mensch Kuyper leugenachtig is," stelt hij hem aan hen voor als "waardig, bedaard en degelijk". En alleen op grond daarvan wil hij zijn lezers doen gelooven, dat hetgeen Dr. Kuyper schreef de waarheid is.

Dat is Roomsch.

En Dr. Beets moet weten, dat wij *Protestantsche* Gereformeerden zijn.

Dit houdt ook vooral in, dat wij ons niet laten afschrikken door het getuigenis van menschen. Al is een mensch ook nog zoo groot, nog zoo geleerd en al hebben ook nog zoovele universiteiten hem tot doctor verklaard, wij vertrouwen hem alleen voorzoover hij komt met het Goddelijk getuigenis. En alle gemeene-gratie-praatjes op zij schuivend, houden wij altijd vol, dat alle menschen leugenachtig zijn en dat God alleen waarachtig is. Wij willen geen mensch vreezen, want de mot en het schietworpje eet hem straks op. Wij laten ons door geen doctorstitels of bedaarde en waardige en degelijke menschen uit het veld slaan. Wij willen alleen staan voor de rechtbank van Gods Woord.

En ook houden wij vol, dat de gemeente van den nieuwen dag wel in staat is om zelf Gods Woord te onderzoeken en te verstaan. De gemeente heeft de zalving van den Heilige en zij weet alle dingen. Zij behoeft niet aan een priesterrok of aan de slip van een gekleede jas te hangen met de vraag op de lippen: wat zegt de Heere? De geloovigen zijn allen priesters en allen profeten.

Dat is Protestantsch.

Van dit Protestantisme zijn de Gereformeerden, in Nederland en hier, ver afgeweken. Inplaats van zijn vertrouwen alleen te stellen op den Heere en Zijn Woord, heeft men zich verlaten op groote mannen en op discipelen en zonen van groote mannen, die echter lang niet zoo groot zijn, als ze heeten. Men is daarmee gaan wandelen in den weg van Rome.

Alleen uit dit euvel is het te verklaren, dat Dr. Beets nog zulk een argument kwijt kan worden bij zijne lezers, als hij gebruikt in de *Missionary Monthly*.

Grootendeels is het ook daaruit te verklaren, dat zulk een klinkklare onwaarheid als de gemeene gratie theorie van Kuyper Sr. er niet uit wil. Kuyper's naam staat er op.

Kuyper mag waardig, bedaard en degelijk zijn. Ik wil dit, bedoeld nu in den zin van karaktertrekken, niet ontkennen, ofschoon ik hier aanstonds aan toevoeg, dat ik, bij al, wat ik van zijne hand gelezen heb, nog nimmer heb kunnen ontdekken, dat hij een diep inzicht heeft in de Heilige Schrift. Maar dit staat vast, dat hij de waarheid niet schreef in de *Rotterdamsche Kerkbode*. Ik zet het Dr. Beets om te bewijzen, dat hij het wel deed.

En daarom, Dr. Beets, wij zullen ons niet alleen niet neerleggen bij *deze* uitspraak, maar bij geen uitspraak van *menschen*. Dat zou juist niet Gereformeerd zijn.

Ook zullen wij de strijdbijl geen rust geven.

Noch ook zullen wij toestemmen, dat het gaat over betwiste punten van minder belang, zooals Dr. Beets het wil voorstellen.

Wat? Betwiste punten van minder belang? Staat de zaak zoo in 1931? En in 1924 stond de zaak zoo, dat men ons om deze betwiste punten de Kerk uitwierp, uit ons ambt wilde zetten? Als het in 1931 reeds het oordeel is van den kerk-historicus Beets, dat men in 1924 ambtsdragers uitwierp om betwiste punten van minder belang, wat zal dan het oordeel van het nageslacht worden?

Maar, dat zij verre!

Zoo moet het oordeel niet worden! Om der waarheid wil niet!

Men heeft ons metterdaad niet uitgeworpen om punten van minder belang, want het ging over fundamenteele punten der Gereformeerde waarheid in 1924, namelijk over de twee vragen, of de genade Gods algemeen of particulier is en of de mensch van nature onbekwaam is tot eenig goed.

Maar men heeft ons uitgeworpen, omdat de Christelijke Gereformeerde Kerken waren afgeweken op deze fundamenteele stukken en de waarheid niet meer wilden.

Zoo staat de waarheid.

In 1924 smeekte Ds. H. Danhof schier de Synode, om toch op den ingeslagen weg niet voort te gaan. In zijn protest schreef hij: "Hier zouden wij willen vragen, moet dat nu toch waarlijk zoo? Waarom toch niet eerst over deze dingen gesproken, om althans eerst elkander goed te verstaan, en daarna met wezenlijke bekwaamheid, indien noodig, iets definitiefs uitgesproken en vastgesteld. M. i. ware een commissie veel beter geweest dan de tegenwoordige uitspraken". (Acta Synodi, 1924, p. 197.) En nog eens: "Wij zouden willen vragen, waarom verkiest de Synode nu eene onmiddellijke definitieve uitspraak zonder afdoend bewijs uit Belijdenis of Schrift, en waarmede men gemakkelijk nog weer verschillende zijden uit kan, boven eene degelijke studie? Ik bedroef mij daar zeer over." (Idem, p. 198.)

Toen klopte hij aan een doovemansdeur. Men wilde toen de moordbijl!

En wij hebben ons toen liever kerkelijk laten vermoorden, dan instemming te betuigen met de Synodale uitspraken.

Zullen we dan in 1931 de strijdbijl rust geven, begraven misschien?

Zoolang de Christelijke Gereformeerde Kerken weigeren terug te keeren, nooit!

En God beware ons nageslacht voor het oordeel van Dr. Beets, dat het hier gaat over punten van minder belang!

H. H.

BEKENDMAKING

Dinsdagavond, 1 December zal het Curatorium van onze Theologische School vergaderen in een der lokalen van het Fuller Ave. kerkgebouw.

Met het oog op den dienst, die zal worden gehouden dienzelfden avond, zal het Curatorium beginnen stipt om half zeven (6:30).

Alsdan zal ook het rapport van het Curatorium Contractum worden gegeven aan de breede vergadering.

L. Vermeer, Scriba.

Joseph

In the preceding article stress was laid on the fact that according to the inner law of agreement by which the sacred writers were guided in their selection of typical materials, Joseph's life is a type of the history of Christ. Still other values of this life were noticed. It was seen to be a remarkable exemplification of the maxim, Man proposes, God disposes.

Finally it was pointed out that the life of Joseph is a most striking demonstration of the fundamental law of God in guiding the elect from suffering to joy, from humiliation to exaltation. As was said, the church had need of these exhibitions of the great power and wisdom of God as it was about to go down into a land that was to become for it a house of bondage. In this house the oppressed and afflicted church would keep before its eye God's ways with Joseph and wait for the salvation of the Lord.

There is still another great lesson that the life of Joseph yields. It is that the Lord delivers the just one from his enemies; lifts him up above those that rise up against him; that the violent man who persecuteth the righteous commits great folly and unless he repents will be overtaken by his sin and destroyed.

We now advance the immediate and the final reasons for the appearance of Joseph on the stage of sacred history. In raising him up, the Lord supplied Himself with an instrument for the bringing of His people out of Canaan in the land of Egypt. For more than one reason this change of residence was effected.

To begin with the land of Canaan was in the possession of the Canaanites. If this land was to become the home of the typical people of God, it had to be purged from the cursed tribes infesting it. The Lord, however, could not extirpate these tribes until they should have filled their cup of iniquity. To be sure, the earth and its fulness is His. He is the living God who doeth according to His will in the army of heaven and among the inhabitants of the earth, whose hand none can stay and unto whom none can say, What doest thou? Nevertheless He cannot exercise His sovereignty in such a way as to give man a just reason for complaint. He has mercy upon whom He will have mercy, and whom He will He hardens. Yet He hardened and destroyed a sinner whose sin enters in, not to be sure as a determining factor but surely as a good enough reason. God would not make away with these Canaanitish tribes in such a way as to furnish the world looking on with a semblance of a reason for saying that He deals unjustly with His creatures. The eradication of the Canaanites had to be a matter of undeniable justice. It was this and even more; it was a proof, a mighty demonstration of the intense holyness of God, and thus a type of the judgments of the Almighty, destined to overtake the world at large when it, too, shall have filled its cup of iniquity.

The great crisis in the history of the Canaanites was their extermination. This crisis could not come until it should have become evident that a fierce visitation of God was doubly deserved. This, of course, is the same as saying that God could not strike until the time He in His sovereign good pleasure had appointed. The view that events outside of Him — events not covered by corresponding eternal decrees — compel Him to settle upon a certain plain of action, — this view is as absurd as it is wicked.

Consider further the divine word that came to Abraham, "And thou shalt go to thy fathers in peace . . But in the fourth generation they shall come hither again; for the iniquity of the Amorites is not yet full."

According to this announcement the destruction of the Amorites was to be an event to take place in the fourth generation; and the arrival of the Israelites at the borders of Canaan would signify that for these tribes the hour of divine visitation had struck. Such is indeed the plain implication of the above-cited divine announcement. Israel should "come hither again" when the Amorites would have filled their iniquity and thus would be ripe for the judgment. The Lord then had allotted to the Amorites a certain length of time for the filling of their iniquity.

Now the very fact that He temporarily removed His people from the land of Canaan shows that for some reason or other it was not His will that they should increase abundantly, multiply, and wax exceedingly mighty under the same roof, so to say, with the Canaanites. Therefore, had He not effected this change of residence, He by His own doings would have been compelled to do away with the Canaanites before the time allotted them for the filling of their iniquity had expired. The growing holy race would have crowded the Canaanites; the latter could not have been expected to yield their ground without a struggle that would have terminated in their premature destruction.

However, from the repeated apostasies of the Jewish nation at a latter date, it is evident that this nation, with the exception of the elect nucleus concealed in it, was a corrupt stock from the beginning. It may be, too, therefore that, had the children of Israel not been removed to Egypt, they would have prematurely so corrupted themselves that the Canaanitish tribes as so many scourges in the hands of the Almighty would have been made to triumph over them. However this may be, it is certain that, in view of the peculiar turn the Almighty had thus far made the events of history take, the land of Canaan, with the Amorites flourishing in it, could not do service as the cradle of the Israelitish nation.

It was Egypt that the Lord had selected and prepared to serve His people as a temporary abode. And a most proper abode it indeed was. The ruling dynasty of this land, favorably inclined to Joseph because of the services he had rendered it, was in power long enough to permit the children of Israel to increase

abundantly without any outside interference. Further, from the notices of Scripture we gather that the land of Goshen was not at least to any great extent occupied so that in this land, eminently suitable to the shepherd, the Israelites could multiply without rubbing shoulders, so to say, with the Egyptians. Finally, the danger that Israel would blend with the Egyptians was remote. Because of their occupation, and because of the animal-sacrifice in which their religion involved them, they were at once a most abominable people in the eyes of the Egyptians.

But undoubtedly the Lord's outstanding reason for bringing the children of Israel in Egypt was that He was about to construct for the benefit of His church a grand type of salvation. Here in Egypt He would prepare Him the materials He needed for this type. Of these materials He would avail Himself to make history; and this history, when completed, will turn out to be the type He had contemplated.

The new king that will not know Joseph, the Pharaoh of the oppression, will transfix Egypt into a house of bondage for God's people. He will afflict this people and make it to serve with rigour. He will make its life bitter with hard bondage, in mortar and in brick, and in all manner of service in the field. He will say to the Hebrew midwives: "When ye do the office of a midwife to the Hebrew women, ... if it be a son, then ye shall kill him: but if it be a daughter, then she shall live . . . . " He will charge all his people, saying, "Every son that is born ye shall cast into the river . . . . " And the children of Israel shall sigh by reason of the bondage; they shall cry, and their cry shall go up unto God. And He will hear their groaning, and remember His covenant with Abraham, with Isaac, and with Jacob. He will look upon the children of Israel and have respect unto them. And they shall see what He will do unto Pharaoh. With a strong hand he shall led them go, and with a strong hand he shall drive them out of the land. Thus the Lord will bring them out from under the burdens of the Egyptians, and He will rid them out of their bondage, and He will redeem them with a stretched out arm, and with great judgments. And He will take them for a people, and will be their God, and they shall know that He is the Lord their God which bringeth them out from under the burdens of the Egyptians, Ex. 6:5-9. And this people shall sing, "The Lord is my strength and song, and he has become my salvation: he is my God, and I will prepare him an habitation: my father's God. I will exalt him . . . Thy right hand, O Lord, is become glorious in power: thy right hand, Lord, has dashed in pieces the enemy."

The sum-total of events that enter into the make-up of the aforesaid type, brings into sharpest relief all the features of the divine scheme of redemption. The entire program so enhances the power and wisdom of God, that to the believing mind there can be no doubt that He is able to save to the uttermost His people — save them unto His everlasting glory. "Even for this same purpose," said the Lord, speaking of Pharaoh, "have I raised thee up, that I might show my power in thee, and that my name might be declared throughout all the earth."

In advancing these possible reasons for the removal of the seed of Abraham to Egypt, we do not, of course, mean to say that some possible event or other lying beyond the control of the Almighty, compelled Him to proceed as He did; all we mean to bring out is that the scheme of things, He in His sovereign good pleasure had sketched out for Himself, together with the relation, which the various elements constituting this scheme, sustained to each other, compelled Him to act as He did. This is the same as saying that the sole necessity for the line of action He followed, was His own sovereign will.

Let us now consider the details of Joseph's history. The sacred narrator sets out with the notice that Jacob dwelt in the land wherein his father was a stranger, in the land of Canaan. This son walks in the steps of his father. In distinction from Esau, who by his sword had established himself in Mount Seir, Jacob sojourned in the land of promise as in a strange country, dwelling in tents, looking for a city that hath foundations, prepared to die without receiving the promises, but seeing them afar off and embracing them, and confessing that he was a stranger and pilgrim in the earth.

Joseph, the elder son of Rachel, who had died, and whose grave could be found in the way to Ephrath, was now seventeen years old. How Jacob loved this son, "more than all his children, because he was the son of his old age." Parents are wont to dote, to bestow excessive love upon the youngest child. For this child in distinction from the grown-up son and daughter still possesses and exhibits to the parent those dispositions and qualities so very appealing to the parental heart. The young child trusts and cleaves to the parent. It receives the parent as its confident and pours out its heart to him. The parent is the child's hero and only lover, and, when danger threatens, its shield and defence. How artless the child, as compared with the man; how frank, how unsophisticated, how responsive, how undivided in its natural affections for the parent! But alas, as the child matures it grows away from its parent. Other interests engage its attention. And the man leaves — his father and mother, and as one flesh with his mate, takes his place in life as a substantial and independent unit of society. This, of course, is as it should be. Is it to be wondered at that parents will dote upon the child of their old age? Consider that the parent is old. He feels his age. A feeling of growing helplessness and dependence has crept over his soul. How natural that his heart goes out to the younger child, the child of his old

age, especially if that child, as was the case with Joseph, is a stalward youth, on the threshold of manhood, yet not too old to have lost those qualities and dispositions peculiar to the child.

Then, too, the written record of Joseph's life are interspersed with notices compelling the conclusion that he was a youth who possessed physical beauty and great personal charm. This his doleful experience with Potiphar's wife strongly suggests. Further, one of the outstanding impressions that the record of his life makes is that he was a most loveable and gracious personage — cheerful, buoyant, responsive, alert, willing, modest, and withall wise and supremely capable. His demeanor was that of a prince; for the tunic presented to him by his father, became him, so that his brothers, when they saw him in it, mocked not but grew more hateful toward him. Small wonder that he was the beloved child.

However, Jacob's surpassing love for this son was more than a natural affection of an aged parent for a younger affable child. The deeper reason why Jacob felt himself drawn to this son, was the latter's genuine piety. It is certain that Joseph, even at that early age, feared the Lord. It was this that set him off from his brothers, who at least at the time of their disposal of Joseph were without a single exception crude, wicked, and barbarous men. Forsooth, the Lord had set Joseph as sheep among the wolves.

Jacob, though he loved Joseph more than all his children, did not exempt him from pastoral duties. When but seventeen years old, Joseph was bidden by his father to join the ranks of his brethren and help feed the flock. So he did. Dan and Naphtali, sons of Bilha, Rachel's handmaid, and Gad and Ashur, sons of Zilpah, Leah's handmaid, were his companions and custodians in the field.

Though Jacob soon set his favored son to work, he could not refrain from giving expression to his greater love for him, and adorned his person with an elegant tunic. What is to be our appraisal of this expression of preference? It is our conviction that the sacred narrator bids us to condone the deed, or at least warns us against regarding it as the real cause of the breaking forth of the hatred Jacob's sons bore their younger brother; for he (the sacred historian) follows up the notice, "Now Israel loved Joseph more than all his children" with "because he was the son of his old age." The import of this addition seems to be that Jacob merely did what aged parents in general are wont to do in their weakness, namely, dote upon and fondle the babe of the family, the young child of their old age. The grown-up son or daughter who takes offense at the exhibition of this weakness (if it is a weakness) is a sorry fool and shows himself up as one whose heart is not right. And at this juncture the sons of Jacob were fools, wicked men who hated Joseph because their works were evil and their brother's righteous.

Wicked men these sons of Jacob were. When at home they, for the sake of their aged father, would tame themselves down perhaps. Away from home they would throw all restraint to the wind and permit their pent-up corruption to sally forth and incorporate in self in evil deeds. What the nature of their crimes was, is not stated; but from the notice, "And Joseph brought to his father their evil report" it appears that their wickedness had assumed such proportions as to have arrested the attention of the natives far and wide. Their atrocities seemed to have become the talk of the regions they had entered with their flock. For what Joseph brings to his father is not a report of their evil doings but their evil report.

Into the company of these wicked men Joseph was thrown at the tender age of seventeen. He may be imagined feeling ill at ease in the society of his godless kin. When they were together, he would sit silently by them, visibly annoyed by their uncouth talk and low jesting. How the first report of their evil doings had grieved his soul!

So it came about that they soon discovered that he was not one of them. Yet at first they in all likelihood took no notice of his censorious reserve. But when, after one of their tours with the flock their aged father summoned them into his presence and questioned them respecting their conduct away from home, they hated Joseph in their hearts and soon began to hold him in visible contempt; for who else but he could the tatler have been. Whether he had remonstrated with them before reporting their atrocities to Jacob is not stated. In all likelihood he had; but perhaps they had mocked. And after his disclosure of their evil doings, their mockery may have become so very cruel as to make it quite impossible for him to be with them alone in the field, so that he had finally besought his father to send them forth without him. And his father may have hearkened to him and kept him at home much to the satisfaction of his brothers.

The course of events as we now imagine it, agrees with the notice that Joseph was sent to his brethren in Shechem to see whether it was well with them. Had he been feeding the flock with them as in times past, he would not have been at hand to be sent by his father to his brethren.

So they hated him for his righteousness and because, being righteous, he had testified against their riotous life. True, the sacred writer seems to associate this hatred with Jacob's surpassing love for his younger son, with the tunic, and with the dreams he dreamed. However, a careful consideration of the various statements comprising the narrative, will bring to light that what the holy writer would have us know is that the deep reason for their hating him was this clash between his righteousness and their corruption; and that this tunic and those dreams where merely the prods by which this hatred was stirred into violent motion. Consider that what we are first told is that "Joseph brought unto his father their evil

report," and that this notice is followed by the statement, "Now Israel loved Joseph more than all his children, because he was the son of his old age; and he made him a coat of pieces. And when his brethren saw that their father loved him more than all his brethren, they hated him and could not speak peaceably unto him. And Joseph dreamed a dream, and he told it his brethren: and they hated him yet the more . . . . " The assertion, "And they could not speak peaceably unto him" indicates that the vile beast in them, roused by the forbidding voice of righteousness, and infuriated by that coat and by the words of him who wore it, was now growling at its innocent prey. As with Cain, so with these brethren, sin laid at the door, and was about to leap forth and devour the righteous one.

It could be expected that their hatred would be fanned into a white heat by Joseph's words describing his dreams. Forsooth, they were most unusual dreams for a lad of seventeen years. Attend to his telling of them: "For behold," he said to the listening group of brethren, "we were binding sheaves in the field, and, lo, my sheaf arose, and also stood upright; and behold, your sheaves stood round about, and made obeisance to my sheaf." The brethren were quick to sense the meaning of this train of thought that had passed through his mind during sleep. We can imagine them laughing him to scorn as they say, "Shalt thou indeed reign over us? or shalt thou indeed have dominion over us?" The thought that he, at the sight of whom they would tremble with unholy indignation, was being visited by dreams in which he stood out as one who was to have the dominion, drove them mad.

To aggravate matters, he soon dreamed another dream, and again told it to his brethren, and said, "Behold, I have dreamed a dream more; and behold, the sun and the moon and the eleven stars made obeisance to me." This dream, too, Joseph told to his father, and to his brethren. Even his father was now perplexed and knew not what to think. His first impulse was to rebuke his son. This impulse he followed and said unto him, "What is this dream that thou hast dreamed? Shall I and thy mother and thy brethren indeed come to bow down ourselves to thee to the earth?"

"And his brethren envied him but his father observed the saying," stored it away in his soul and pondered it. It shows that Jacob was in a straight betwixt two respecting the character of these dreams. Consider that ordinarily the image that appears before the eye during sleep is merely the fantastic projection of a train of thought that the dreamer has at some time or other in his waking hours been following so that ordinarily the dream is the man, and may be taken as the index to the thoughts and the intents of his heart, and the gage of the aspirations of his soul. Was this the character of Joseph's dreams? If so, Jacob knew that this beloved son of his was after all a vain, proud youth, strutting about in his waking hours with himself before his eye as the future king of his tribe, as a most extraordinary personage with a most unusual future. Had this been the train of thought he with great satisfaction to himself and for no good reason whatsoever had been so persistently persuing that even during sleep it reappeared before his eye? If so, he was at heart a vain, proud, prudish lad; yea, a veritable snob, impossible as a companion, and altogether worthy therefore of the ill-treatment afforded him by his brethren. Of this Jacob was aware. After having listened to Joseph's second dream, he thought, so it seems, that possibly these dreams might betoken a lad who had been vaingloriously boasting in himself; for he said to him, "What is this dream, that thou hast dreamed?" 'What makest thou thyself. Who dost thou think thou art and art to be.' "Shall I and thy mother and thy brethren indeed come to bow down ourselves to thee to the earth?" 'Shame on thee. Purge thyself of the vain imaginings and be humble as it becomes thee.'

We imagine, however, that even while uttering this rebuke Jacob's heart smote him; for he well knew in his heart that the rebuke was ill-deserved. Joseph was no snob, but a gracious, humble, upright youth who feared the Lord. Of his essential goodness he had furnished his father with an abundance of evidence. Jacob therefore observed his saying, pondered it as coming from a lad to whom the Lord had spoken. Forsooth, the after-history of this lad shows that these dreams were not of him but of God. But we don't even need this after-history to prove that these dreams were of God and that therefore the mean insinuations of Jacob's rebuke did not apply to this youthful organ of revelation. The fact that he with such amazing frankness tells these dreams to his hateful brethren, indicates that they filled him with astonishment so great that he cannot keep silence. His astonishment shows that what these dreams betoken, to wit, his personal elevation to a place of pre-eminence, he had never once imagined.

Of course, another possible view is that it was a carnal elation, mixed with a mean desire to torment his brethren, that prompted him to speak. This view, however, must be set aside as altogether inconsistent with the holy nobility all his other recorded actions betoken. Our purpose, of course, is not to idealize Joseph. He, too, as well as any other saint had but a small beginning of the true obedience. All we mean to bring out is that Joseph was one of the most remarkable saints of Scripture. If some men are holier than others, and if there is still another class of believers constituted of the holiest of saints, Joseph, I would say, belongs to this third class. He is one of the most refreshing personages of sacred history, the kind of a saint that will again restore your faith in the power of God to reclaim a man from death and to cleanse his soul from all its native corruption.

Joseph, though but seventeen years old, was the one champion of righteousness in Jacob's family, the prophet of the Most High God, the friend of Jehovah. The secrets of the Lord were with this youth. And in the innocency of his soul he rebuked evil and prophesied. For this, as his Saviour would be, he was hated and despised by his brethren, misunderstood by his father, and finally delivered by his brethren to the heathen. Herein, first of all, he was the type of Christ.

His brothers, says Scripture, not only hated but also envied him. Their envy is significant. It shows that deep down in their hearts they knew that his dreams were of God, and that he was worthy of the elevation of which these dreams were prophetic because he was righteous. What these brethren should have done is to take home to their hearts his denunciation of their wickedness, forsake their sins, honor his dreams and ponder their meaning. Instead, they resented his reproof, hated his person, misconstrued and mocked his revelations. In doing so, they set themselves against the coming to its own of the kingdom of God, the covenant of Jehova, by the exaltation of righteousness in the person of Joseph. What made the reception of these prophesies doubly hard for them was that they involved Joseph's person; and this person they hated because they were wicked. They therefore begrudged him the favor of Heaven. His righteousness in which they should have taken delight, and the prophesy they should have received, and the effect of whipping their hatred and envy into a satanic rage so that now they were ready for murder.

G. M. O.

HOPE DER OPSTANDING

Ik ben stof; dit sterflijk vleesch
Zal tot stof eens wederkeeren.
Maar gelijk Hij Zelf verrees,
Wekt ook mij de stem des Heeren,
In het rijk der heerlijkheid
Is een woonstee mij bereid.

Als mijn lichaam zinkt in d' aard, —
't Is mijn vast geloofsvertrouwen, —
Blijft mij een gebouw bewaard.
En 't gelooven wordt aanschouwen,
'k Zal aan 't stof der aard ontvlien
En dan eeuwig Jezus zien.

't Oog bestraalt door hemelsch licht,
Zal 'k mijns Heilands omgang smaken,
Aangezicht tot aangezicht,
Van volmaakte liefde blaken.
Dan van 't sterflijk vleesch ontdaan,
Kleeft geen zwakheid mij meer aan.

Algemeen Genade-Verbond?

Broeder F. La G. van Gr. R., Mich., schrijft ons:

"Geachte Redacteur:—

"Zou u zoo goed willen zijn, om onderstaande vragen te plaatsen en te beantwoorden in ons, door mij gewaardeerd, blad?

"1. Wat wordt bedoeld met het verbond der Algemeene Genade?

"2. Stellen zij, die daarvan spreken, dat Christus ook Middelaar is van dat Verbond?"

Laat mij, in antwoord op de eerste vraag, allereerst het woord geven aan Dr. A. Kuyper Sr. Hij schrijft over dit zoogenaamde Verbond der Gemeene Gratie als volgt (*Gemeene Gratie*, I, 286, v.v.):

"Als Noach met de zijnen uit de arke is gegaan, verneemt ge niets dan taal ter bemoediging en ter geruststelling. Hiertoe nu bestond aanleiding. Het feit toch, dat heel de bestaande samenleving verzwolgen en verdwenen was, en dat Noach met zijn klein gezin daar plotseling eenzaam en verlaten op de uitgeledigde aarde stond, die nog altijd de teekenen der verwoesting vertoonde, en die de lijken van mensch en vee in gansch groote menigte droeg, moet voor Noach en de zijnen zoo onvergelijkelijk aangrijpend en hartverscheurend zijn geweest, dat ge het u zoudt kunnen voorstellen, zoo krankzinnigheid aller deel ware geworden. Zouden ze dus den levensmoed en de levensenergie terugkrijgen, om na die ontzettende gebeurtenissen een nieuw leven der menschheid te beginnen, dan was het noodig, dat hun God in genade opzocht en hun wankelende schreden op den pijnlijken weg ondersteunde. Daaraan beantwoordde de verschijning des Heeren na den zondvloed dan ook geheel. Schier enkel woorden van bemoediging en vertroosting komen aan het geredde menschelijk geslacht toe, en de *gemeene gratie* werkt van deze ure af niet meer, gelijk ze reeds sinds eeuwen werkte, maar ze wordt thans ook uitgesproken, en als gratie, als genade geopenbaard.

"Dit is natuurlijk geschied in den vorm van een *Verbondsluiting*.

"Als God met zijn schepsel in een Verbond treedt, is zulks een daad van gunste, van neerbuigende goedheid, van genade. Genade nu voor den zondaar, is zonder Verbondsluiting zelfs ondenkbaar, eenvoudig wijl alle grondbetrekking, alle principieele betrekking tusschen God en menschen, zelve op het verbond der werken berust, en uit dien hoofde alle zonde het karakter van bondsbreuk draagt, en deswege geen herstel van betrekking mogelijk is, zoo niet een ander verbond voor het geschonden en verbroken verbond in de plaats treedt. Het is op dezen grond, dat onze latere godgeleerden het Genadeverbond, hoewel het eerst bij Abraham vermeld staat, toch reeds van het Paradijs gedagteekend hebben . . . . Wat slechts betreurd kan worden is, dat zij, met een open oog voor de hooge beteekenis en den vroegen oorsprong van het genadeverbond,

te uitsluitend op het verbond van *zaligmakende* genade hebben gelet, en te weinig aandacht schonken aan het verbond van *gemeene* genade, dat nochtans in de Heilige Schrift zelfs eerst genoemd wordt, breed optreedt nog eer het particuliere genadeverbond klaarder uitkomt, en, zelfs in duidelijke trekken in Noachs geschiedenis staat geteekend, door het particulier genadeverbond in de historie van Abraham .

"Verbondsluiting is een daad van *vriendschap*. Stond nu ons menschelijk geslacht, in zijne door de zonde verdorvene natuur, vijandig tegenover God, dan springt in het oog, hoe de sluiting van het Verbond na den zondvloed, een niet rekenen met die vijandschap is, een doen alsof de mensch vriend in plaats van vijand ware, een zich met den mensch verbinden tegen een derde, d. i. tegen den Booze en het verderf dat hij over ons geslacht had gebracht en nog steeds bezig is te brengen . . . . Zien we dus na den zondvloed God den Heere met den mensch in verbond treden, dan moet dit denkbeeld van verbond hier ook in gelijken zin worden opgevat, en wordt ons te verstaan gegeven, dat de mensch in gevaar verkeerde, dat dit gevaar dreigde van een kant, die ook aan God vijandig is, en dat God nu met den mensch een verbond aangaat tegen de booze macht van Satan en Dood, van wie dat gevaar dreigt te komen. Zelfs moet ge den misslag niet begaan om u dit verbond voor te stellen, als doelende alleen op onze redding. Door Satan werd volstrekt niet alleen ons heil, maar evenzoo de eere Gods bedreigd. Door ons menschelijk geslacht naar Zijn beeld te scheppen, had God nu eenmaal Zelf de eere zijns naams aan de gaafheid van ons geslacht verbonden. Ons geslacht kon niet ondergaan in zonde en dood, zonder dat Gods eere daarbij leed. Als we ons een oogenblik op menschelijke wijze mogen uitdrukken, zouden we daarom wel willen zeggen, dat niet alleen de mensch, maar ook God, belang had bij het niet afsnijden van de toekomstige ontwikkeling van ons geslacht. Dat belang van Gods eere kon niet tegenover Satan verdedigd worden dan door den mensch. En zoo strekt het verbond dat God met den mensch sluit, metterdaad om het tweeledig belang, eenerzijds van de eere Gods en anderzijds van de redding van ons geslacht tegenover Satan veilig te stellen. God verbindt zich daartoe aan ons geslacht en Hij verbindt daartoe ons geslacht aan zich. Niet natuurlijk alsof de mensch zijnerzijds ook maar iets Gode kon toebrengen, maar juist opdat hij voor de eere Gods van beteekenis zou zijn, verwekte de Heere hem door zijne genade en schonk hem door genade de wapenen, om voor zijne eere te strijden. Feitelijk is de eere van Gods naam dan ook door de wolken der getuigen tegenover Satan gehandhaafd en verdedigd, ook al spreekt het vanzelf dat God hiertoe zijne getuigen bekwamen moest.

"Geheel de voorstelling, die onder Roomschen invloed veld won, alsof het menschelijk leven en de wereld buiten de kerk buiten alle verbondsgenade stond, en alsof eerst door de geïnstitueerde kerk zeker heilig beslag op ons leven kon gelegd worden, moet uit dien hoofde verworpen worden. Zeer zeker, de wereld ligt in het booze en heel de wereld is voor God verdoemelijk, maar dit heft het stellige feit niet op, dat God met dit ons zondig geslacht en met die verdorven wereld, ook afgezien van de persoonlijke zaliging der individuen, ten dage van den zondvloed een verbond in Noachs persoon heeft aangegaan, en dat dit verbond met Noach was en blijft een *verbond der genade* . . . . Het verbond met Noach is niet met de kerk, maar met ons geslacht en met de natuurlijke wereld gesloten, en dit verbond blijft zijne werking oefenen ook in landen en bij volken waar de kerk van Christus nog zelfs niet gekend is."

We zullen de vraag van F. La G. wel niet in dit nummer ten volle kunnen beantwoorden. Het zal er toch wel niet louter om te doen zijn, om duidelijk te maken, wat de voorstanders der algemeene genade theorie onder dit verbond der gemeene gratie verstaan, maar ook om deze verbondsbeschouwing te beoordeelen. En daarvoor is in dit nummer geen ruimte. We hopen dit dus te doen in een volgend nummer. Als thans maar eerst duidelijk geworden is, wat Dr. Kuyper en zij, die van zulk een verbond spreken, onder dit gemeene gratie-verbond verstaan. Het volgende zit zeker in hun beschouwing:

1. Dat naar de idee, een verbond, een overeenkomst, een alliantie, een band der vriendschap is tusschen twee partijen tegenover een derde, vijandelijke macht. De partijen zijn hier God en mensch, en de vijandelijke macht, tegenover welke deze partijen een verbond aangaan, is de Satan, die hier als de werker van zonde en dood en vloek wordt voorgesteld. God wil zijn eer handhaven in de schepping. De Satan wil Hem van die eere berooven. En nu neemt God den mensch in een verbond op, om met en voor Hem Satan te bestrijden en zijn raad te verijdelen.

2. Dat dit verbond gesloten is, niet met de kerk, niet met de uitverkorenen in Christus, maar met het menschelijk geslacht als zoodanig, met het zondig en verdoemelijk menschelijk geslacht, met alle menschen, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel. De mensch wordt in dit verbond niet bevrijd van zonde en dood. Hij wordt voor God niet gerechtvaardigd. Hij wordt niet wedergeboren en geheiligd. Hij blijft verdoemelijk en des doods waardig. Hij wordt in en onder dit verbond in schuld en zonde ontvangen en geboren. Hij blijft een vijand Gods naar zijn geheel verdorvene natuur. Maar God doet alsof die schuld en die vijandschap, dat verderf in zijne natuur niet bestond, en gaat een verbond der vriendschap met hem aan. In dat verbond geeft God hem, alles buiten de rechtvaardigmaking en buiten de vernieuwing des harten om, ook alles wat noodig is, om tijdelijk als zulk een vriend Gods te fungeeren en op te treden in de schepping. Hij ontvangt de noodige gaven, en ook de noodige genade (algemeene) om zich tegenover den duivel te stellen, en op te komen voor de eere Gods!

3. Dat dit verbond ten doel heeft, om de schepping te bewaren en de gaven en krachten, die in de schepping verscholen liggen, tot openbaring en tot ontwikkeling te brengen. De ontplooiing van die scheppingsordinantie is het eigenlijke, waarom het God te doen is. Deze ontplooiing is het, die Satan heeft willen verhinderen. En dit zou ook gelukt zijn, indien God niet aanstonds door het verbond der gemeene gratie tusschenbeide ware getreden. Dan toch ware de aarde aanstonds een hel geworden, of een chaos, of wat ook, maar er zou geen menschelijk leven mogelijk geweest zijn en de scheppingsgaven en krachten zouden nooit tot ontwikkeling zijn gekomen. Maar door het verbond der gemeene gratie wordt dit verijdeld. God redt niet slechts zijn Kerk, zijne uitverkorenen voor den hemel, om deze schepping nu maar aan Satan over te laten. Integendeel, Hij doet ook de schepping naar de oorspronkelijke ordinantie des Heeren tot ontplooiing en ontwikkeling komen. Daartoe treedt Hij in verbondsrelatie tot de wereld, tot de vijandige en verdoemelijke wereld, die nu toch als vriend Gods dienst doet, om de scheppingskrachten tot ontwikkeling te brengen.

4. Dat dit verbond der gemeene gratie wel van het Paradijs af heeft bestaan, maar toch eerst is geopenbaard en in eigenlijken verbondsvorm gesloten met de tweede wereld in Noach, als het hoofd, het tweede hoofd van ons menschelijk geslacht. Noach en de zijnen toch vertegenwoordigen het geheele menschelijke geslacht. Als God dus met hen een verbond sluit, zoo is de redeneering, dan is het wel duidelijk, dat dit verbond niet gesloten is met Christus en Zijn volk, niet met de Kerk, maar met geheel het zondige geslacht der menschenkinderen. Zooals de definitieve verbondsluiting van het genadeverbond (het particuliere) dagteekent van den tijd van Abraham, zoo moet de formeele oprichting van dit verbond der gemeene gratie gezocht worden in den tijd van Noach, met name, toen hij met de zijnen, uit de ark ging en zijn voet zette op de door den zondvloed verwoeste wereld.

5. Hieruit zal ook wel reeds duidelijk zijn, wat het antwoord moet wezen op de tweede vraag van La G. Dit verbond der algemeene genade is niet gesloten met de Kerk, en heeft dus ook niet Christus tot Hoofd en Middelaar. Het heeft feitelijk geen hoofd. Het is rechtstreeks met het zondige menschelijk geslacht opgericht zonder hoofd. Ik weet wel, dat men in dit verband philosofeert over Christus als scheppingsmiddelaar, in Wien dan dit verbond zou berusten en zou zijn gesloten. En wat men hierover ten beste weet te geven, hoop ik later duidelijk te maken. Maar in elk geval moet dit wel duidelijk zijn, dat dit verbond der algemeene genade zijn grond niet hebben kan in Christus, want Hij is het Hoofd der Zijnen. In den laatsten tijd heeft men dit wel willen duidelijk maken, en het doen voorkomen, alsof het kruis van Christus ook eigenlijk de verdienende oorzaak is der gemeene gratie. Doch hoe men dit ook mag wenden of keeren, feit blijft altijd, dat Christus voor de Zijnen is gestorven, terwijl het verbond der gemeene gratie juist met den mensch buiten Christus is opgericht.

Zoo loopt in algemeene trekken de redeneering over het z.g.n. verbond der gemeene gratie. Feitelijk zijn hiermede de vragen van F. La G. beantwoord. Maar ik kan niet nalaten deze beschouwing aan critiek te onderwerpen. Doch dit moet wachten tot een volgende maal.

H. H.

Stemmen Uit Het Oosten

Het is alweer meer dan een jaar geleden, dat we onder bovenstaand kopstuk het een en ander meedeelden, dat betrekking had op ons kerkelijk leven aan deze zijde van den Mississippi. En het ligt in den aard der zaak, dat als iets der vermelding waard is voor ons, het evenzoo voor u, die aan de andere zijde van den "Vader der wateren" woont, met meer of minder interesse gelezen kan worden.

Als deze regels onder uw oog komen, dan is het grootste gedeelte van den oogst zeker wel binnen. Dit is nu wel niet waar van de "corn", maar toch wel van den oogst in het algemeen. In elk geval, al is het waar, dat de Westersche boeren den oogst nog niet ten volle binnengehaald hebben, ze weten toch wel hoe groot of hoe klein de oogst is.

't Is een zeer bijzonder najaar. Uit puur menschelijk oogpunt beschouwd is het een zeer bang najaar. De wereld, zonder God en zonder hoop daarheen levend, is ten einde raad. Dat is ze wel altijd, maar het wordt steeds benauwder. Ge weet wel wat ik bedoel. Ik heb het oog op de wereld-economie. De wereld heeft stapels eetwaren van alle soort, edoch . . . . er is groote armoede. Daar komt bij, dat de groote massa arbeiders hoe langer hoe "beschaafder" worden, toenemen in kennis in puur formeelen zin, te weten komen hoe de vork in den steel zit, en wat dies meer zij. Ook worden ze door allerlei middel hoe langer hoe meer aaneengestrengeld, zoodat het handjevol kapitalisten één stem beluisteren als de werkman spreekt. En die ééne stem is verre van malsch. Die stem heeft een "rooden" toonaard. Daarom zeiden we, dat dit najaar een bang najaar is uit puur menschelijk oogpunt. En dat bange komt tot openbaring in veel en velerlei. Wie een weinig dieper ziet en leeft dan de oppervlakte merkt op, dat het overal gist en broeit. Als van verre hooren we een loeiend geluid, dat den naderenden storm aankondigt. Wat zal de morgen ons brengen? De nacht der zonde en des doods wordt een Egyptische duisternis gelijk en de schelle bliksemflitsen van de oordeelen Gods doorklieven het luchtruim, dat zwanger is van elkaar wild voortstuwende onweerswolken. Indien onze oogen niet gezalfd zijn met oogenzalf van Koning Jezus, dan doen die bliksemschichten en onweersfloersen ons pijnlijk en angstig aan. President, goeverneur,

burgemeester en volk: ze zijn alle bang. De "krant" staat vol van angstige berichten. En gelijk de drenkeling, grijpen ze tezaam naar allerlei stroohalmen om toch niet in de draaikolken van de oordeelen Gods die op de aarde zijn ten onder te gaan. En dien donder van boven, alsmede den angst van beneden kan men opmerken onder alle standen, in alle bedrijven, op alle gebied. En we merken ze op in steeds klimmende mate. 't Wordt al banger, al angstiger. Een zeer bijzonder najaar dus. Een bang najaar.

En 't zal nog erger worden. Bereidt u daar maar op voor. Dit is nog maar een beginsel der smarten. Het zijn de barensweeën. Het baren komt nog. Dan zal het angstige gevoel overgaan in angst*gegil*. Dan zal de benauwdheid der menschen overgaan in een uitbarsting dier benauwdheid, zoodat onder perelend zweet het wanhopige "Wee, wee!" gehoord zal worden. En als één man, zullen dan de goddeloozen der aarde hunne monden opendoen naar den hemel en den naam des Heeren lasteren vanwege de plagen die de Almachtige gezonden zal hebben.

Maar gij, geliefden, heft dan uwe oogen op naar den hemel en weet, dat uwe verlossing nabij is. Terwijl het in Egypte stikdonker was en de moeders in Egypte klaagden vanwege den dood hunner eerstgeborenen of hunne stemmen stokten in oneindigen weemoed, was het licht in Goshen bij het volk van God. Want hun redding was nabij. Straks bereidde de Heere hun door de woeste baren een pad en huppelden en dansten zij in de reien, terwijl het lied van Mozes gezongen werd aan de Schelfzee. Om 't eeuwig welbehagen.

Wat geeft het dan, al krijgen wij niet zulke hooge prijzen voor ons graan en vee; wat geeft het dan, al is de staf des broods dan ook al ietwat gebroken, al is er dan wat magerheid voor het tijdelijke bestaan. In dezelfde mate, dat het hier op aarde banger wordt, is de redding naderbij. Terwijl de wereld in wanhoop niet meer weet waar zij het zoeken zal, terwijl de problemen des oogstes en zijne distributie de "groote" mannen der wereld in radeloosheid terneer doet zijgen, met het spooksel van roode vanen en anarchie in het verschiet, — moogt gij uwen hemelschen, geestelijken, eeuwigen oogst binnenhalen. Want de Heere laat zich niet onbetuigd. "Want 's Heeren gunst zal over die Hem vreezen in eeuwigheid altoos dezelfde wezen. Zijn trouw rust zelfs op 't *late nageslacht.*" En dat late nageslacht zijn wij immers? Het is toch de laatste ure, is 't niet? Weest dan welgemoed! Dit najaar is voor u niet bang. Wij kunnen elken Zondag nog naar de Godshuizen; we kunnen nog den Heere dienen naar eisch van Zijn verbond; wij hebben den Heiligen Geest van den verheerlijkten Christus en met Hem een hemelschen oogst van zegeningen: onze zonden zijn ons vergeven om Zijns Naams wil en ongekende zaligheid in 't verschiet. We zien alreeds den Heere komende op de wolken des hemels! En nog een korten tijd en de laatste weeën zullen voorbijgegaan zijn. Dan zullen we den eeuwigen morgenstond aanschouwen in rossig morgengloren. De heuvelen van het hemelsche Juda en de stranden der eeuwigheid wenken; de volmaakt rechtvaardigen met tallooze engelenscharen zingen daar het lied der overwinning; en het toongeslacht van dien jubel is het eeuwigdurend wederkeerend: HALLELUJA, looft den Heere!!

Tuurt dan niet langer naar de magerheid der tijden! 't Is nog niet zoo erg als het was met Lazarus. En gedenkt, dat terwijl wij straks den laatsten snik snikken en het doodszweet ons op het voorhoofd zal parelen, de engelen Gods gereed zullen staan om u naar onzen lieven Vader te brengen. Dan gaat het hooger, al hooger, naar 's Vaders huis. En in de peillooze diepten der eeuwigheid zal uw en mijn stem al hooger, al heerlijker schallen in eindelooze, ongekende vreugde des hemels! En de trilling van geluks-ecstase moet, kan en zal nu uw deel zijn door het geloof. Het is de voorsmaak van het eeuwige nabij-God-te-zijn.

De laatste maal, dat de Standard Bearer uitkwam, had ik u al mede willen deelen, dat onze ambtsbroeder, Ds. W. Verhil, een gevaarlijke operatie ondergaan had. Maar het was eigenlijk al ietwat te laat. Daarom zal ik er u nu iets van vertellen. Dat is misschien maar beter ook, want nu kan ik u ook vollediger inlichten.

Voor maanden lang werd hij gekweld door een galontsteking, zoodat hij gedurig zijn werk moest onderbreken en onder doktershanden komen. De pijnen die hij moest doorstaan werden allengskens erger. Eindelijk ontving hij den raad om eens naar de Mayo clinic te gaan in Rochester, Minnesota. Ter onderzoek. Dinsdag, den twee en twintigsten September, brachten wij hem per auto derwaarts, waar wij 's Woensdags aankwamen. De geheele reis was hij onder den invloed van morphine vanwege de pijn. Hij werd terstond onderzocht en er werd eenparig geoordeeld door de dokters, dat hij terstond geopereerd moest worden. Wij gingen dus alleen naar huis, terwijl we onzen vriend met zijn gade achter moesten laten. Toen we in Grand Rapids weer terugkwamen was er al een telegram gekomen, dat hij geopereerd was en een achttal groote steenen uit de galblaas verwijderd. Er werd ons meegedeeld, dat het een zeer ernstige operatie geweest was. Doch de Heere heeft alles wel gemaakt en we mogen u berichten, dat we vandaag onzen broeder weer van den trein gehaald hebben, en ofschoon de gevolgen van de operatie hem op het aangezicht te lezen staan, is hij door 's Heeren zegen weer aan de beterhand. De Heere sterke hem verder en geve hem zijn vroegere krachten weer weerom is onze bede. Heilige Hij ook deze ziekte en operatie aan het hart van Ds. Verhil en ook aan ons, opdat we steeds gevoelen mogen, dat we slechts in een zeer broos huis wonen en dat Hij de Almachtige en Onveranderlijke is, die ziek maakt en wederom heelt. "Roept Mij aan in den dag der benauwdheid en Ik zal

er u uithelpen, en gij zult Mij eeren." Dit werd door ons kennelijk ervaren. Geve Hij ons kracht en genade om Hem in dit geval in alle wegen te eeren. Een gevoel van dankbaarheid doorstroomde ons en de familie toen we hem weer zagen en de hand mochten drukken. En laat ons aller bede zijn, dat de Heere hem verder voor Zijne kerke spare en ten zegen doe zijn in het midden van het Sion Gods op aarde.

Een en andermaal merkten we op, dat er van de hand van Ds. Vermeer ook iets verschijnt in onze Standard Bearer. We waren verblijd om ook van hem te hooren. Ik zou zeggen, dat het een navolgenswaardig voorbeeld is. Vooral ook omdat we mogen veronderstellen, naar het gekozen onderwerp ziende, dat hij geregeld iets zal bijdragen. Zouden we ook niet van de andere Westersche Leeraren iets mogen hooren? En ook van Ds. Kok te dezer stede? Als b.v. Ds. Kok eens een brief schreef aan de vrienden in het Westen en een der Leeraren daar hem geregeld beantwoordde, dan werden we telkens iets gewaar van de toestanden en het kerkelijk leven aan gene zijde der rivier. Kan dat niet? We vragen slechts. En ik ben ook niet de eenigste die er naar uitziet. Keer op keer hoor ik stemmen opgaan hier die van dezelfde gedachte zijn. Probeer het eens, broeders!

Nu nog wat anders.

Ik heb het oog op het feestavondje, hetwelk Professor Louis Berkhof bereid werd, den negenden September, laatstleden. Dit avondje werd hem bereid ter gelegenheid van zijn vijf-en-twintig jarig jubileum als Professor aan de Theologische School der Christelijke Gereformeerde Kerken. En tevens ter gelegenheid van het feit, dat hij verkozen werd tot President van het Seminarie dier kerken.

Eerst was ik niet van plan om hierover te schrijven en dat wel om verschillende redenen. In de eerste plaats, ben ik met de hoofdpersonen die daar ten tooneele verschenen niet in die mate bekend, dat ik een *volledige* critiek zou kunnen geven. En in de tweede plaats, dacht ik, dat bij zulke critiek ik ook genoodzaakt zou zijn om de rede, die Professor Louis Berkhof bij die gelegenheid uitsprak, onder den hamer te nemen. En hoewel dat misschien wel zou kunnen, waag ik mij daar liever voorloopig niet aan. En in de derde plaats, gevoelde ik, dat een woord of wat over dat feestavondje een niet al te prettigen indruk kon achterlaten bij onze lezers. Gij moet weten, dat ik veel liever het lied der minne zing, dan dat ik het krijgsgeschrei aanhef. En dat laatste zou moeten. Het zou een hartstochtelijke zang gelijk worden, die door hoogen toonaard, onstuimige akkoorden en schel klankgeslacht uwe harten in beroering zou brengen en overstelpen.

Hoe ik dan over die bezwaren heenkwam?

Aangaande het eerste bezwaar zou ik willen zeggen, dat hoewel ik de hoofdpersonen niet van zeer nabij ken, ik toch in de laatste dertien jaren met levende belangstelling de zaken bestudeerd heb, die historie geworden zijn en dat we daarom wel eenigszins ons oordeel mogen uiten over dat feestavondje.

Aangaande het tweede bezwaar kwamen we al heel spoedig tot de overtuiging, dat we ons niet hadden in te laten met de rede van den eerder genoemden Professor, om de eenvoudige reden, dat dit buiten het bestek van onze opmerkingen kwam te liggen. Daar komt nog bij, dat we misschien mogen verwachten, dat onze Eindredakteur die rede onder den hamer zal nemen eerlang. Dat komt meer in zijn kraam te pas dan in de mijne.

Aangaande het derde bezwaar, merken we op, dat we niet ontrouw mogen worden en denken, dat er hier op aarde, terwijl wij nog in den strijd zijn, alleen zoet gekwinkeleerd mag worden. Neen, we hebben ook de hartstochtelijke zang van Debora gehoord en die zang heeft een echo in ons hart gewekt. De Engel des Heeren zeide in dat lied, dat Meroz door Gods volk gevloekt moest worden en dat wel geduriglijk, omdat zij niet gekomen zijn tot de hulpe des Heeren, tot de hulpe des Heeren met de helden.

Ter zake dan.

Op dat feestavondje verschenen sommige personen als zoovele artisten ten tooneele om hunne rol te spelen. En den indruk die men krijgt, als men de verslagen ervan leest, is, dat er een schoone harmonie heerscht in die kringen. Maar laten we eens zien. Is dat een harmonie naar Godes Woord?

Laten we eerst even aanstippen, wat ons de kerkelijke bladen vermeldden. Professor Berkhof sprak een rede uit en voordat hij zulks deed gaf hij uiting aan de ontroering van zijn hart voor al de eer en hulde hem betoond. Welke eer en hulde? Wel, Rev. R. B. Kuiper, als President van de College sprak hem minzaam toe en feliciteerde hem. Rev. H. J. Kuiper deed evenzoo en overhandigde hem een prachtalbum met felicitaties van een 140 oud-leerlingen boven hunne namen. Professor Volbeda sprak hem evenzoo minzaam toe met de gebruikelijke felicitatie en dat in naam van de Theologische Faculteit. Ook verscheen nog Rev. Veldkamp in naam van de *Executive Committee*. En onder ademloos zwijgen vergastte Professor Van Andel de feestvierenden met heerlijke muziek. Geen wonder daarom, dat Professor Louis Berkhof in gevoelvolle woorden de vergadering bedankte.

't Klinkt alles roerend, schoon, liefelijk! Wat bekoorlijke harmonie!

Maar . . . . was daar geen schim van Professor Jansen? En kwam er geen beeld van Rev. Breen als een spookgestalte die verontrustte? Zoudt ge mij wijs willen maken, dat niemand gedacht heeft aan de leeraren Danhof, Hoeksema en Ophoff?

't Is waar, ik geloof gevoegelijk, dat die schimmen met een haastig knippen der oogen of ongeduldig hoofd-

schudden uit de gedachte verbannen werden. Maar zoudt ge denken, dat God alles niet gezien heeft en van voorlang het oordeel geveld heeft over die walgelijke tooneelvoorstelling?

Let op, lezer, wrijf u de oogen uit! Die man die nu op gaat staan is Ds. R. B. Kuiper. Hartelijk schudt hij den ouden jubilaris de hand. Denk er om, Weleerwaarde, die hand onderschreef het doodvonnis van uw zwager! Die hand drukte Professor Jansen uit Calvin, denzelfden Professor Jansen, dien gij door dik en dun volgdet. Weet ge nog wel, Rev. Kuiper, dat toen ge van Orange City terugkwaamt, ge uzelven niet vertrouwdet om aan uw overstelpte hart lucht te geven, omdat ge bang waart "to fly off the handle"! Weet ge nog wel, dat ge van verregaande boosheid voor twee jaren weggeloopen zijt, ver, zeer ver, van die vier Professoren en Vier Predikanten die uw zwager zoo snoodelijk(?) ontmaskerden? En staat ge nu heel minzaam zijn hand te schudden, die een groot aandeel in dien strijd had? Terwijl ge nooit publiekelijk belijdenis hebt gedaan van uw Jansen-liefde? Stond tusschen uw en zijn glimlachend gelaat de aanklagende schim van ex-professor Jansen niet?

Merkt ge wel, lezers, dat Prof. Dr. Clarence Bouma heel lief knikt en glimlacht en o, zoo ingenomen is met de hulde den ouden jubilaris bewezen? Hoe vergenoegd ziet de man er uit! Hebt ge dan in 't geheel niet gedacht aan uw vroegeren vriend Quirinus Breen, die alléén trouw bleef aan Dr. Jansen? En gij waart ook een van die! Dat weet ge wel. Uw spraak maakte u openbaar. Maar daar kwam een vette benoeming aan de Theologische Faculteit en toen moest Dr. Jansen, dien lastigen man, uit het geheugen verbannen! Breen sneuvelde, Bouma triumfeerde. Maar ten koste van wat? Beantwoord het, Professor Bouma, in de stilte van uw hart. Ja, ik weet het wel, Breen sneuvelde voor een verkeerd beginsel. Maar hij hield vast aan dat beginsel en was er trouw aan. En gij? Hebt gij er belijdenis van gedaan?

Maar daar is nog meer.

Die man die zich nu tot spelen zet is Professor Van Andel. Hij gaat door middel van de schoone muziek zijn hulde brengen aan Professor Berkhof. Maar terwijl gij de liefelijke tonen door de Chapel doet galmen en het harte der luisterenden doet trillen van kunstgenot, schets ik op het muziekblad daar voor u de samensmelting van "Witness" en "Religion and Culture" en Professor Van Andel wordt door vereende krachten naar achter gesmeten. Waarom? Hij was ook een van die, welke de sprake van den Hebreeuwschen Professor spraken. Waarom hebt ge niet een telegram naar Chicago gezonden om Dr. Jansen te verzoeken of hij u begeleiden wilde, om in hartroerenden zang den ouden jubilaris te bewierooken?

Daar is ook nog een stille sprake die ons tegenstroomt uit de 140 felicitatie brieven. De vraag komt bij ons op, hoevele van die 140 smalend spraken van de "Big Four" in den Jansenstrijd. Ge hadt in die dagen eens moeten vragen om de hulde der studenten en dominees, Professor! Ge waart wel wijzer, ze werd niet gevonden.

Maar er waren nog andere schimmen en dat wel van hen die gesneuveld, kerkelijk afgemaakt zijn in de geschiedenis dier kerken.

Terwijl Professor Berkhof en Professor Volbeda, alsmede Ds. H. J. Kuiper en Dr. De Jong zich verkneukelen in het genot van een bekoorlijke harmonie(?) met volslagen Jansenmannen, terwijl de "Witnesses" heel vriendelijk en broederlijk de "Culture" mannen toeknikken, roep ik uit het verleden de schimmen van de strijders voor Waarheid en Recht op, die tezamen op Zuivere Banen wandelden in hun getuigen Van Zonde en Genade — en ik vraag u, was er dan in 't geheel geen bittere drop in dien zwijmelenden drank van menschelijk teederheidsgeknoei? Was er geen alsem van zelfaanklacht bij God? Jansen en Breen zijn weg; het zij zoo. Maar Danhof, Hoeksema en Ophoff zijn ook weg en dat moest u aangeklaagd hebben. Zij maakten met u historie. Zij streden met u voor de waarheid van Godes Woord en, menschelijkerwijze gesproken, hadt ge nooit de Christelijke Gereformeerde atmosfeer hebben kunnen zuiveren van de zondige Jansenleer zonder hen. En gij weet het. En toen deedt ge het uwe er bij om hen snoodelijk af te maken. Dat schreit ten hemel. Ge hadt niet het bijltje er bij neer mogen leggen. Nu ligt ge onder den Jansengeest bedolven en met u de kerken.

En nu een feest der harmonie, met liefelijken zang?

Neen, 't kan niet. 't Was een vreeselijk spel.

Maar God heeft een gedenkboek voor Zijn aangezicht. Hij heeft het al gezien en zal het zoeken! Hij geve u berouw en schulderkentenis voor God en menschen.

G. V.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D. V., te worden gehouden Woensdag, 2 December 1931, om negen uur in den voormiddag te Grand Rapids, Mich., in de Fuller Ave. Kerk.

Volgens besluit der Classis zal de President der vorige vergadering, Ds. R. Veldman, aan den avond vóór de Classis-vergadering, eene predikatie leveren in het Fuller Ave. kerkgebouw. De dienst zal aanvangen te 7:45.

M. Vander Vennen, Stated Clerk

Blijdschap in God is gemeenschap; het bekend maken van een begeerte aan God is nog niet altijd gemeenschap — "God sprak met Abraham, Zijn vriend" — dat is gemeenschap.

Contribution

Mr. A. P. of G. R., Mich., writes us as follows:

Editor of the Standard Bearer:

Dear Sir:—

Without comment on your introductory personal remarks to the answers to my questions, allow me, in the light of your answers to ask the following:

1. Since God sincerely means his demand of conversion and faith for all men, can we then say as Art. 8 of III, IV has it: "That it will be acceptable to God that all who are called (all hearers) should comply with the invitation?" Is that God's ethical will of rightousness and holiness? Is that not what we call "de wil des bevels"? Since Calvin himself recognizes the apparent conflict for our minds (not for God of course) of this problem, should we be ashamed to recognize it? (See his commentary on Ez. 18 as also his *Institutes.*)

2. Since every human being owes to God thanks for all that he is and has, must he thank God for the fact that he is chosen to eternal perdition and that he receives the means to lead him thereto? Or may he and must he consider all God's gifts as undeserved favors which God in his grace and longsuffering still bestows on him regardless of all his sin and guilt?

3. The ethical will of God's righteousness and the will of His counsel are they not called by Calvin "apparent contradictions?" If God according to His ethical will does *not* will murder, but has in certain cases decided that a murder should take place, does not God will and not will such an act? Does not the same hold concerning God's ethical will concerning the complying with the gospel invitation? If God can will that which He wills not; concerning the gospel invitation, simply because He has not decreed that all should be saved, then how can he will that we do not kill (according to His ethical will) whereas He yet decided and willed that some should. If one is nonsense, isn't the other also?

Note: I cannot agree with you in your fourth introductory remark that we must first believe that there is no common grace and then ask questions concerning it. That is to my mind the cart before the horse; first elucidation, then conclusions as to what we consider to be the truth.

Thanking you in advance.

* * * * *

Answer.

This contribution of Mr. P. is a reflection on my answer given to similar questions as the above in the Standard Bearer of Sept. 1, p. 528. For the connection I refer the reader to that number.

Before I answer the questions, let me reflect upon the footnote of Mr. P.'s contribution. He interprets my statements as meaning, that we must first accept that there is no common grace and then ask questions concerning it. But I said no such thing. I must kindly ask Mr. P. first to read my answers before he hurries to the typewriter to criticise and formulate new questions or the same questions in a different form. I think, that I may expect this in all fairness. What I wrote is this: "The truth, that grace is never common, but always particular, does not depend upon elucidating answers to questions we may raise, but upon the clear testimony of the Word of God from beginning to end. This must be accepted first. If then some matters are not clear to us and raise questions in our mind, we may try to answer them. But whether we can or cannot answer these questions of our own mind, the truth stands: grace is for God's people only."

Did I demand of anyone simply to accept that there is no common grace, in this statement? I certainly did not. But I maintain, that the clear testimony of the Word of God must be accepted, regardless of possible questions we may raise. And this statement still stands. Mr. P. does not ask me to show him from Scripture that grace is always particular. He does not argue from Scripture at all (for notice, that his questions are really arguments and objections). He raises questions about a clear doctrine of the Word of God, and for him it evidently depends on elucidating answers to these questions, whether he shall accept the testimony of the Word of God or not. To this attitude I replied in my answer of Sept. 1. And I simply maintained, that we must first accept the clear testimony of the word of God and then see in how far we can answer possible questions.

With regard to the questions of Mr. P. let me remark first of all, that they are virtually the same as those answered in the number of Sept. 1. Yet, I shall try to answer them also in the form in which they appear above.

1. With respect to the first question, I am afraid that it is based partly upon a misunderstanding of the Canons III, IV:8, caused by the corrupt translation in English: "that all who are called should comply with the invitation." This is surely a corruption. Mr. P. may assure himself of the truth of this statement by comparing with the Holland translation: "dat de geroepenen tot Hem komen." This is quite different from the English: "should comply with the invitation." The gospel is no offer, and it is no invitation; it is a calling of God, in which God demands repentance and faith. And Art. 8 simply states, that as many as are called by the gospel are unfeignedly called to repentance and faith, for this is acceptable with God. He is displeased with impenitence and unbelief. Repentance and faith are pleasing to Him. And this repentance and faith constitute the "coming of those that are called." Let me add to this, that not the English translation but the Holland is a corrent rendering of the original Latin.

Now, what is there in all this that we must be ashamed to recognize? Or what is there in these

statements of the Canons that we do not recognize? The last part of the first question by Mr. P. seems to proceed from the assumption, that we are ashamed to recognize this. I cannot even see the conflict of which Mr. P. is speaking. That it should be acceptable to God's ethical will, that men should repent and believe, is nothing mysterious. That He should be terrible displeased when men do not repent and believe under the preaching of the gospel, is also quite intelligible. That, therefore, He should damn those, that are impenitent is no mystery. And that He should give grace to some, and not to others, so that they actually may come to Him in repentance and faith, is not in conflict with this acceptable will of God at all. In other words, it is God's acceptable will that men shall repent; but it is not His will to bestow His grace upon all so that they may repent, and that in order that God may also show His righteous indignation upon all the workers of iniquity.

2. Also the second question I virtually answered in the number of Sept. 1. Mr. P. there asked the same question. Only, it seems to me, that in the present form of the question he begins to answer against God. He asks: "must he thank God for the fact that he is chosen to eternal perdition and that he receives the means to lead him thereto?" This question is surely not asked for the purpose of receiving elucidation, but for the sake of contention.

Yet, even in this question Mr. P. errs gravely. He seems to proceed from the assumption that man is only obliged to praise and glorify God, when he may regard himself as favored and the recipient of gifts of grace and longsuffering. If he read my answer in the number of Sept. 1 he would not have come to this view. I stated clearly, that man must praise and thank God, *because He is God and is worthy to be praised and extolled in all His glorious virtues.* And man is obliged to consider his whole existence and all he possesses as *means,* whereby he must serve and glorify God. This he does not do. On the contrary, if he receives no grace, he will employ all these means in the service of sin. And as he uses all these means in sin and corruption and enmity against God, the Lord uses all these means to his eternal destruction. Thus the matter stands from an ethical point of view and before the consciousness of the ungodly. And all this is entirely according to the counsel of God. And considered from this viewpoint, my answer is, that the ungodly is also obliged to glorify God because He damns Him to perdition. And this God will make him do, for all the world must ultimately acknowledge God's righteousness.

3. As to question 3, it seems to me, that it rests upon the same mistaken notion of the gospel "invitation" as the first question. We never asserted that it is "nonsense" that God wills repentance and faith and calls men unto it, while He does not bestow grace upon all to come to repentance and faith. The first is His unchangeable will of righteousness and holiness; the second is His sovereign prerogative and grace. What we do declare to be nonsense is that God is *gracious* in the preaching of the gospel to all, and that in *grace He offers salvation* to all, that He graciously invites all, and then refuses to give what He offers. For this is the same as saying, that God wills and wills not in the same sense, and this is impossible. This is the nonsense of the first point of 1924.

If the writer quotes Calvin, I wish he would mention book and page. I cannot accept general statements and believe that they are Calvin's. And therefore, I cannot answer questions that contain such general statements. But if Mr. P. wants to know what Calvin said about these matters, he ought to read *Calvin's Calvinism.*

H. H.

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis

ARTIKEL 1 (Vervolg)

Verder noemt de Belijdenis de *almacht* Gods. Door deze belijdenis wil de kerk des Heeren eigenlijk zeggen, dat er geen macht of kracht is, noch in mensch of dier, noch in engel of duivel, buiten God. Zijns is alle macht in hemel en op aarde. Daarom ook zegt de dichter in Psalm 115: "Onze God is toch in den hemel; Hij doet al wat Hem behaagt." Volgens de Gereformeerde belijdenis dus mag men nooit het dualistisch denksysteem toegedaan zijn, dat in God niet alleen macht en kracht genoeg is om sterker en machtiger te zijn dan de sterkte en macht van eenig schepsel. Dit zou dus ongereformeerd zijn. Maar God is almachtig, in den zin dat er geen macht is buiten Hem. De mensch, noch goddelooze, noch rechtvaardige, heeft geen macht dan alleen in zooverre de Heere hem die macht geeft en het elk oogenblik blijft geven. De duivel heeft zijn bestaan en zijn voortbestaan enkel en alleen aan God te danken. Er is geen macht of kracht in de stad die de Heere niet geeft. En niet alleen wat de macht van het redelijk schepsel betreft, maar ook de macht en kracht van het onredelijk schepsel is enkel en alleen van God de almachtige. De kracht des vuurs, die het kind Gods den marteldood doet sterven, is enkel van God. De stormwind, die het corn van den landman ter aarde slaat, is niet een kracht der natuur alleen, maar is de kracht van God alleen. "Want de Heere der heirscharen heeft het in Zijnen raad besloten, wie zal het dan breken? en Zijne hand is uitgestrekt, wie zal ze dan keeren?" Jes. 14:27. Zoo alleen kan en mag men verklaren de z.g.n. wonderen die ons vermeld zijn in de Heilige Schrift. God heeft *alle* macht. Zoo is de beteekenis van Gods almacht. Indien dit niet waar was, zou Sions kind niet moeten sidderen en vreezen, ziende op de groote en

machtige benden die zijn ondergang zoeken? Maar Gods almacht geeft ons deze troost dat *niets* ons zal en kan scheiden van de liefde Gods die in Christus Jezus is. Zie Rom. 8:35-39.

Een andere volmaaktheid die genoemd wordt is Gods *wijsheid.* Zij wijst aan, dat God het hoogste en beste doel, namelijk, de verheerlijking Zijns naams, langs de meest geschikte wegen en met de beste door Hem bepaalde middelen, weet te bereiken. Zoo wordt alles middel tot de uitvoering en de realiseering van Zijn raadsbesluit. Schepping en val, zonde en genade, kruis, dood en opstanding, verheerlijking en uitstorting des H. Geestes, en de vergadering van Zijn volk, zoowel als de ontwikkeling der zonde, zijn de geschikste middelen in de hand Gods tot de bereiking van het eeuwig doel Gods, de grootmaking en verheerlijking van Zijn naam. Doch zooals dit van toepassing is op het plan der eeuwen, zoo is dit ook toe te passen op het leven van Gods kind afzonderlijk. Alleen de Heere weet wat goed voor ons is. Zelfs weten wij niet wat wij bidden zullen en daarom komt de Geest onze zwakheden te hulp en bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen. In Zijn wijsheid leidt en bestuurt God zijn kind in voorspoed en tegenspoed, in lijden en strijden, naar lichaam en ziel, voor tijd en voor eeuwigheid, om hem te brengen in de hoogst denkbare heerlijkheid. Zie Job 16:19; 31:4-6. Indien iemand wijsheid ontbreekt dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden, Jakobus 1:5.

Gods *gerechtigheid.* Deze volmaaktheid ziet niet allereerst op de vergelding des loons, maar ziet allereerst op eene relatie in God zelf. God is in Zichzelf de Rechtvaardige. Hij komt overeen in al Zijn willen en begeeren en werken, met Zijn eigen volmaakt wezen. Wat Hij zedelijk wil en begeert is in de volmaakste harmonie met Zijn wezen. Hij *is* licht en er is gansch geen duisternis in Hem. Daarom wil en begeert God ook alleen het licht. Nooit gaat Zijn wil en begeeren uit naar de duisternis. Daarom vervloekt Hij ook de duisternis en alle zondige werken der menschenkinderen. Hij *moet* dat doen omdat Hij rechtvaardig is. Als God nu de eigenschap van Zijne gerechtigheid openbaart en in werking brengt, dan beloont Hij het goede en bestraft Hij het kwade. De hoogste openbaring van de gerechtigheid Gods heeft men in het lijden en sterven van den Man van Smarten. Daar Hij de schuld van Zijn volk op zich nam, kwam op Hem de straf die ons den vrede aanbrengt. Naar Gods gerechtigheid *moest* God Christus straffen, want de Zone Gods droeg de kwade schuld van Zijn verkoren volk. Doch daar Christus ook het volmaakste goed deed, namelijk, het betalen van die schuld, daarop ontving Hij ook de volmaakste belooning, een naam boven alien naam. Zoo kwam de gerechtigheid Gods, bestaande uit eene vergelding des loons, ten hoogste tot openbaring in den Christus Gods.

Eindelijk noemt de Belijdenis nog de *goedheid* Gods. Ge merkt dat er aan toegevoegd wordt: "en een zeer overvloedige fontein aller goederen." Dit is niet iets anders dan de goedheid Gods, maar is de onderscheiding tusschen de goedheid als een deugd in God zelf, en zooals die deugd zich, naar objecten uitgaande, openbaart. God is de goedheid zelf, d. w. z., dat Hij het inbegrip is van alle Zijne deugden en volmaaktheden. Nooit kan en mag men dus het niet-goede Hem toeschrijven. Goed is al Zijn denken, willen en begeeren. Goed zijn al Zijne gedachten en plannen. Daarom is God ook goed in al wat Hij doet. Hij is de overvloeiende fontein aller goeden. Nooit ontvangt het schepsel iets dat niet wezenlijk goed is. Ook in het verdelgen der goddeloozen is en blijft Hij het absolute goed. In verband met de objecten, waarnaar de goedheid Gods uitgaat, wordt zij uit onderscheiden oogpunten voorgesteld en genoemd. Bijvoorbeeld: Gods vriendschap is Gods goedheid uit het oogpunt van de intieme relatie die er bestaat tusschen Hem en het volk dat naar Zijn voornemen is geroepen. Gods barmhartigheid is de goedheid Gods uit het oogpunt van Zijne erbarming zooals die wordt bewezen aan Zijn volk als armen en ellendigen. Gods lankmoedigheid is Gods goedheid uit het oogpunt van Zijn verlangen om Zijn volk te redden uit de macht en de verdrukking der vijanden en ze de zaligheid en heerlijkheid te schenken, doch dit alles niet vervult dan op den tijd door Zijn raad bepaald. Zoo is God de eeuwige Goede, die het goede niet onthoudt van Zijne kinderen, zelfs niet in den dood.

Zoo is de heerlijke belijdenis die ligt uitgedrukt in het eerste artikel van onze Nederlandsche Geloofsbelijdenis. En met het oog op die belijdenis mogen wij weer als Protestantsche Gereformeerde Kerken getuigen: "Want deze God is onze God eeuwiglijk en altoos" en Hij zal ons geleiden tot den dood toe en Hem alzoo kennen en verheerlijken als *een zeer overvloedige fontein aller goeden.* De volgende keer artikel 2, D. V.

L. VERMEER

IN MEMORIAM

Op Dinsdag, den 13den Oct. 1931, behaagde het den Heere in Zijne voor ons ondoorgrondelijke wijsheid, van ons weg te nemen onze Dochter, Schoondochter en Zuster,

CORNELIA HOVING,
Weduwe van James Knol,

in den ouderdom van 30 jaren, nalatende twee weezen: James, 10 jaar, en Russel, 6 jaar.

De Heere, die een Vader is der weezen, zij ons tot vertroosting in dezen weg van beproeving.

Namens de familie,
G. Schaafsma
G. Schaafsma—Borduin

Grand Rapids, Mich.

The Fulness of Time

Most historians maintain that at His coming Christ found the world in a state of preparedness. Attending to the various delineations on this state, one discovers that what is meant is that in the years preceding the advent of Christ, the pagan world had been rendered receptive to the truth through the previous development in the history of nations. So the church historian Neander. Declaring that although Christianity can be understood only as something which is above nature and reason, something communicated to them from a higher source, it yet stands in necessary connection with the essence of these powers and with their source of development, he continues: "The connection of which we now speak consists in this, that what has by their Creator been implanted in the essence of human nature and reason, what has its ground in their idea and destination, can attain to its full realization only by means of that higher principle, as we see it actually realized in him who is its Source, and in whom is expressed the original type and model, after which humanity has to strive. And accordingly we see the evidence of this connection, whenever we observe how human nature and reason do, by virtue of this, their original capacity, actually strive, in their historical development, toward this higher principle, which needs to be communicated to them in order to their own completion; and how by the same capacity they are made receptive to this principle and conducted onward till they yield to it, and become moulded by its influence."

The historian Schaff reasons in the same vein. Though he sets out with defining heathenism as a religion in its wild growth on the soil of fallen human nature, a darkening of the original consciousness of God, a deification of the rational and irrational creature, and a corresponding corruption of the moral sense, giving the sanction of religion to natural and unnatural vices, he nevertheless maintains that "there was a spiritual Israel scattered throughout the heathen world, that never received the circumcision of the flesh, but the unseen circumcision of the heart by the hand of that Spirit which bloweth where it listeth, and is not bound to any human laws and to ordinary means." The notable representatives of this group were such personages as Socrates, Plato, Aristotle, Pimdar, Sophocles, Cicero, Virgil, Seneca, Plutarch. They were personages whose beautiful and true sentences may be called "the testimonies of a soul constitutionally Christian," of a nature predestined to Christianity.

According to the historian we now quote, the elements of truth, morality and piety scattered throughout ancient, may be ascribed to three sources. "In the first place man, even in his fallen state, retains some traces of the divine image, a knowledge of God, however weak, a moral sense or conscience, and a longing for union with the Godhead, for truth and for righteousness. Secondly, some account must be made of traditions and recollections, however faint, coming down from the primal revelations to Adam and Noah. But the third and most important source of the heathen anticipation of truth is the all-ruling providence of God, who has never left Himself without a witness. Particularly must we consider, with the ancient Greek fathers, the influence of the divine Logos before his incarnation, who was the tutor of mankind, the original light of reason, shining in the darkness and lighting every man, the sower scattering in the soil of heathendom the seeds of truth, beauty and virtue."

The historian Walker declares by implication that the world at the coming of Christ largely demanded, was crying for, a religion that taught one righteous God; possessed a definite revelation of the will of God, that is of the true God; inculcated a world-denying virtue, based on moral actions agreeable to the will and characted of God; held forth a future life with rewards and punishments; promised a real forgiveness of sins; possessed a redeemer-God into union with whom men could come by certain sacramental acts; a religion finally that taught the brotherhood of all men. These are the things that the pagan world was supposed to be crying for. Hence, Christianity must possess or take on all these traits if it was to conquer the Roman Empire or to become a world religion.

The flower of this spiritual aptitude, of this receptivity, for the truth of God, for the Christ as set forth in the gospel — an aptitude that had been in process of formation through the centuries — constituted the sign, such is the prevalent view, that the *fulness of time* had come, that God could therefore send forth his Son into the world — the pagan world — ready to embrace Him and to take home to its heart His gospel of peace.

This, we said, is the prevalent view — a view to the defence of which even the late Dr. Bavinck arose. Though admitting that Scripture's appraisal of the character of heathendom is most severe he nevertheless goes on to say that "Juist de algemeene openbaring die zij leert stelt ons in staat en geeft ons recht, om al de elementen van waarheid te erkennen, die ook in de heidensche religies aanwezig zijn . . . . Immers de godsdienststichters waren geen bedreigers en geen werktuigen van Satan, maar mannen die, religieus aangelegd, voor hun tijd en voor hun volk een roeping hadden te vervullen, en op het leven der volkeren dikwerf een gunstigen invloed hebben uitgeoefend. De verschillende godsdiensten, met hoeveel dwaling ook vermengd, hebben tot op zekere hoogte de religieuze behoeften bevredigd en troost in de smart van het leven geschonken. Niet alleen kreten van wanhoop, maar ook tonen van vertrouwen, hoop, berusting, vrede, onderwerping, lijdzaamheid, enz., komen ons uit de heidenwereld tegen. Al de elementen en vormen die essentieel zijn aan de religie, Godsbegrip, schuldbe-

wustzijn, behoefte aan verlossing, offerande, priesterschap, tempel, cultus, gebed, enz., komen verbasterd, maar komen toch ook in de heidensche godsdiensten voor. Zelfs ontbreekt het hier en daar niet aan bewuste voorzeggingen en treffende verwachtingen van een betere en zuivere religie. Daarom staat het Christendom niet uitsluitend antithetisch tegen het heidendom over; het is er ook de vervulling van . . . Wat ginds gezocht wordt, is hier te vinden. Het Christendom is de verklaring van het Ethnicisme, Christus is de beloofde aan Israel en de wensch aller heidenen . . ."

The above-cited selections, though they set forth a view that must be set aside as false, are interspersed with statements that, when taken by themselves, are true. True it is that man, even in his fallen state retains some traces of the divine image, a knowledge of God, and a moral sense of conscience; that the divine Logos before His incarnation was the tutor of mankind, the original light of reason shining in the darkness. But the view that the truth He had sown had taken root in the soil of heathendom (such is the implication) ; that humanity, by virtue of their original capacity, implanted by the Creator in the essence of human nature and reason, strove from the beginning toward the higher principle (the life of regeneration) and that by this capacity was made receptive to this principle; that, at the coming of the Christ, heathendom, the humanity outside of Israel, was longing for union with the Godhead of Scripture, for truth and righteousness; that this humanity in its culture and religion was moving through the centuries, toward God, toward Christ so that when He came they were at hand to throw themselves in His arms and be saved — this view is contradicted by Scripture.

The light shineth in the darkness; and the darkness comprehended it not. The apostle was describing the heathen world of his day when he wrote: "For the wrath of God is revealed from heaven against all ungodliness and unrighteousness of men, who hold the truth in unrighteousness; because that which may be known of God is manifest in them; for God hath shewed it unto them . . . . Because that when they knew God, they glorified Him not as God, neither were thankful; but became vain in their imaginations and their foolish heart was darkened. The heathen gods are all vanity; their works are nothing; their molten images are wind and confusion. Isa. 41:29. They shall be turned back, they shall be greatly ashamed, that trust in graven images, that say to the molten images, Thou art my God, Isa. 42:17. The gods of the heathen are devils, Deut. 32:17. The things the gentiles sacrifice, they sacrifice to devils, and not to God, I Cor. 10:20.

If the pagan gods are devils, it follows that the pagan religion is the antithesis of the religion of Christ. The two therefore can coincide at no point. It cannot be true therefore that the Christian religion took on the traits of the religion of pagan humanity.

The spiritual-moral condition of pagan humanity Scripture describes as darkness, ignorance, foolishness, sin and unrighteousness. "This I say," wrote the apostle to the Ephesians, "and testify in the Lord, that ye henceforth walk not as other gentiles walk, in the vanity of their mind, having the understanding darkened, being alienated from the life of God through the ignorance that is in them, because of the blindness of their heart: who being past feeling have given themselves over into lasciviousness, to work all uncleanness with greediness."

How anyone with these scriptures before him will maintain that at the time of Christ there was concealed in the pagan world a spiritual Israel loving the appearance of the truth in Christ, is indeed a puzzle.

The view of Schaff seems to be, not that the heathen *by nature* moved in their religion and ethics toward the redemption that was to appear in Christ, but that hidden in the gentile world was to be found a regenerated nucleus, a spiritual Israel, prepared to respond to the gospel message by the knowledge of God man in his fallen state retained, and by the influences of the divine Logos before His incarnation. However, as was said, the plain declaration of Scripture is that the heathen, though they knew God, did not glorify Him as God; but, becoming vain in their imagination, changed the glory of the incorruptible God into an image made like to corruptible man, and to birds, and four-footed beasts, and creeping things.

Morally, too, the heathen had sunken deep. Such elements of truth, and morality as they possessed, did not grow on the soil of their nature; for that nature even at the time of the appearance of Christ, instead of being changed, was as corrupt as ever. Paul's picture of heathen morality is frightful enough. Having changed the truth of God into a lie, and worshipped and served the creature more than the Creator, who is blessed forever, God gave them up unto vile affections. The result was that their women changed the natural use that which is against nature. And the men, leaving the natural use of the woman, burned in their lust one toward another; men with men working that which is unseemly, and receiving in themselves that recompense of their error which was meet. They were given over to a reprobate mind, to do things which were not convenient; being filled with all unrighteousness, fornication, wickedness, covetousness, maliciousness; full of envy, murder, debate, deceit, malignity; whisperers, backbiters, haters of God, despiteful, proud, boasters, inventers of evil things, disobedient to parents, without understanding, covenantbreakers, without natural affection, ... Rom. 1:24-31.

Fact is, that with the exception of the remnant hidden in Israel, and of the scattered few outside this commonwealth who had come into the possession of the law and the prophets, the civilized world of that day both religiously and morally, had sunken as low as could be. The humanity in whom

this civilization had taken on flesh and blood was therefore in a state of dissolution and tottering on its foundations, as a result of the curse of the Almighty operative in it. But this is a matter to which we attend in a following essay.

Humanity, in short, had not been moving in its morality and natural religion in a direction toward but in a direction away from truth and thus from God and from the Christ who was to come. Sin, instead of being checked, had attained to the zenith of its development. So, of course, the Almighty had willed it for reason to be laid bare in the sequence.

Those who maintain the contrary have been led astray by the outward show of righteousness and by the apparent nobility of the strivings and aspirations of such personages as Socrates and Plutarch. It is the seemingly good fruits that appeared on a tree that was wholly bad, that prompted the late Dr. Bavinck to assert: "De heidenwereld is in haar oorsprong, karakter en bestemming een groot probleem." Fact is, however, that there is no problem here at all if Scripture be taken at its word that as the tree, so the fruit. Bavinck admits this. We quote: "Op zichzelve is de oplossing, welke de Schrift er van geeft, niet alleen niet ongerijmd, maar zij beveelt zich zelf door haar eenvoud en hare natuurlijkheid aan."

Bavinck continues: "Toch heeft de philosofie, zoowel die van de historie als van de godsdiensten, zich met deze oplossing niet tevreden gesteld en eene andere beschouwing voorgedragen, welke lijnrecht tegen die der Schrift overstaat." The view of Scripture is that the tree of heathen culture and civilization is bad and throughout the entire process of its growth, remained bad and continued to bear fruit in agreement with its essential nature. The tree grew; sin developed.

The dogmatician we now quote as well as the exponents of common grace in general first accept this simple solution of Scripture and thereupon turn about face and pitch themselves headlong against it. This they do in their theory of common grace. As a result of a general operation of this grace, they say, the tree that as to its essential nature is wholly bad, bears fruit that is good. Rightly considered, the theory of common grace is a compromise between the findings of worldly philosophy and the plain declarations of Scripture respecting the character of the flower of heathendom.

True it is, that the natural man has his yearnings. He longs to be united with god. He craves salvation. However it is a salvation and a god of his own corrupt imaginations that he craves and desires to be united with.

The carnal man thirsts. This carnal thirst — is it not the fever of spiritual death, the wages of sin, the operation of the curse of the Almighty? The fire of hell that burns forever— what it is but a thirst for which there is no relief, a pain that will never be eased. Blessed the man, delivered from this thirst, death's crave for water that but feeds the flame of carnal lusts.

As to the gods with which the natural man desires to be united, they are merely the mental chrystalizations, the projections of what his flesh craves.

It is plain, that the expression, Fulness of time, shall have to be dissociated from the above view of the state of affairs in the heathen world, and be linked up with the truth.

G. M. O.

Contribution

Dear Editor:

I have read with much interest your editorial of September 15th and I certainly agree with you that without regeneration there is no brotherhood of man yet I cannot help but disagree with your assertion that there is a surplus even of money. Perhaps there is a surplus of some things. Personally, I would prefer to speak of underconsumption but that there is a surplus of money I strongly deny.

Allow me to state a few facts which can easily be verified: In 1920 the Federal Reserve Banks had in circulation $3,293,523,000.00 and on July 30, 1930, they had in circulation $1,320,265,152.00. No overproduction there!

The scarcity of a metal determines its preciousness. So, too, with money. Banks do not go broke because of an oversupply of money but the very opposite is true. Senator Vanderberg's recent agitation that the existing rediscount privileges should be broadened to include rediscount for real estate mortgages should further prove that there is an undersupply of money. And even President Hoover now speaks of liberalization of the rules to permit reserve banks to handle a wider variety of securities.

Deflation of the circulating medium accompanies depression. Inflation of the circulating medium accompanies prosperity. In other words, decreasing the number of dollars is a factor in depression and increasing the number of dollars is a factor in prosperity.

This increasing of the value of money was prevalent even in the days of Amos the prophet who speaks to those who make the shekel great, Amos 8:5, which undoubtedly was done by making these shekels few in number.

According to the American Monetary Reform Association, during the last ten years, more property has been lost in the United States by this process than the Soviets took from the old order in Russia. Perhaps another fruit of common grace?

But again, the amount of circulating medium is about to be increased. That must be brotherly love.

A. H. De Borst.